



2005–2006 навчальний рік

Інформаційно-публіцистичне видання
гімназії №315 м. Києва

Вересень, 2006 р.

Головний редактор: О. О. Бірюк

Редакційна колегія: Л. В. Достав,
Л. Ф. Коновалік, Н. С. Замліла
Н. М. Максимова, М. Ю. Захарова

Дизайн: Н. Г. Рашевська
Фото: Г. В. Кокін

Номер підписано до друку 15.08.2006 р.
Формат 60х84/8. Папір 90 г/м².
Ум.-др. арк. 9,63 Обл.-вид. арк. 1,29
Тираж 1 500 пр. Зам. № 355/Б

Адреса редакції:
вул. Кутузова, 18/7, офіс 709
Київ УКРАЇНА 01133
Тел./факс (044) 284-74-01
Тел.: 286-36-54, 286-13-45
501-63-58
e-mail: marko@mirupak.kiev.ua

Друк: ТОВ «Софія-А»
вул. Обсерваторна, 12 б
Київ 04053 Тел.: (044) 272-28-52

Зміст

Слово директора

2 Гімназія крокує вперед

Знайомство з батьками

3 Слово подяки

24 Народний танець, як фактор сьогодення

26 Про творчість і книги

28 Спогади будуть теплими...

Будні і свята

4 Перше вересня

12 Представляємо країни світу

13 Будні і праздники нашої гімназії

14 Наші будні та свята!

42 Випуск дев'ятих класів

48 Випуск 2006

52 Медалісти

Поради психолога

7 Перший раз в перший клас... (Поради
батькам першокласників)

41 «Важкі» діти у школі і сім'ї

56 Що робити, коли я не знаю, що буде після
закінчення школи?

Про нас

8 Початкова ланка освіти – це фундамент
шкільного навчання

Батьки про школу

10 Оаза знань

39 Вдалий вибір

40 Нехай ми зовні не прекрасні, але в душі красиві точно

З класом класно

11 Наш неповторний 3-В

27 Мій найкращий 6-В

34 Подорожі 6-В класу по Україні

36 Я навчаюся в гімназії

37 Школа – рідний дім

38 Роздивляючись фотографії

Спорт

16 Водяний світ

17 Ода басейну, або «обіцяного десять років ждуть»

29 Найкращий намет

Партнери

18 Гімназія №315 і її міжнародні проекти

19 Діти єднають народи (україно-французька дружба)

Наукова робота

20 НТУ «Джерело» 5 років!

22 МАН – це важко, чи цікаво?

23 XIV Міжнародна Конференція «Intel-Авангард»

Обмін досвідом

30 Стажування в США дало мені можливість побачити багато
проблем нашої української школи

Ніхто не забутий

32 А пам'ять вічна

33 «Хоть глазочком заглянуть бы...»

Відгуки

44 Ідемо, щоб залишитись з нею назавжди

45 Дякую тобі, Школо!

46 У вирі шкільного життя, поза його межами,
або різниця між шкільним та студентським навчанням

47 Що дала мені гімназія

54 Випускники про гімназію





Гімназія крокує вперед

Бірюк О. О., директор гімназії

Сьогодення потребує від сучасної школи, по-перше, вміння вижити за непростих умов існування у перехідну, переломну епоху, а, по-друге, навчання та виховання нової людини, яка житиме, творитиме саме у цю епоху.

Гімназія №315, як один із найкращих навчальних закладів Дарницького району, намагається щороку робити крок вперед у своєму розвитку, пам'ятаючи про цей основний орієнтир. І 2005 рік в цьому сенсі не став виключенням. Навчальний заклад підтвердив свої позиції, зайнявши III місце у районі за результатами олімпіад, II місце – за результатами наукової роботи учнів у Малій академії наук. Всі зусилля педагогічного колективу були спрямовані на те, щоб навчання та виховання в гімназії було особистісно-орієнтованим.

Серед напрямків цієї роботи варто виділити такі:

- ⇒прищеплення потягу до одержання сучасних наукових знань;
- ⇒формування навичок вільного володіння інформаційними технологіями пошуку знань;
- ⇒ознайомлення з найбільш актуальними проблемами, ідеями і темами сучасної науки та активізація завдяки цьому мислення гімназистів;
- ⇒розвиток продуктивного творчого мислення;
- ⇒стимулювання самостійності й ініціативи у навчанні й саморозвитку;
- ⇒сприяння розвитку самосвідомості;
- ⇒розвиток комунікативних здібностей, зокрема здатність до спілкування з творчими людьми.

В 2005 році були зроблені неабиякі успіхи у підтримці творчих колективів навчального закладу. І як результат вони вже вдруге були запрошені на фестиваль до Франції. Продовжив роботу, не боюсь сказати, на більш високому професійному рівні

шкільний театр «Крок у майбутнє», була розширена мережа міжнародних зв'язків навчального закладу. Так, наприклад, з'явилися нові партнери: ліцей Святої Терези з Мальти, приватний сільськогосподарський ліцей м. Рессінс з Франції.

Важливу роль, з точки зору особистісного підходу, відіграло застосування у викладанні навчальних предметів наукового пошуку, а також те, що з метою подолання проблем в особистісному розвитку підлітків створювались спеціальні програми, спрямовані на гармонізацію й розвиток емоційної сфери. Головне, що ми намагались робити у 2005–2006 році і будемо робити надалі – це передача ініціативи в організації пізнавальної діяльності самим учням, що, безумовно, сприятиме розвитку активної життєвої позиції молодій людині і полегшить в майбутньому її інтегрування у суспільство на більш ефективних засадах.

Слово подяки



Губич С. І., голова
батьківського комітету
гімназії №315

Від імені батьківського комітету гімназії хотів би висловити щирі слова вдячності всьому колективу педагогів учбового закладу за ту нележку і неоціненну працю, за ту теплоту і самовідданість, які вони вкладають в душі наших дітей.

Зрозуміло, що тільки завдяки неймовірним зусиллям та високій професійній майстерності вчителів, на сьогоднішній день ми маємо цей чудовий заклад, який по праву вважається одним з найпрестижніших у Дарницькому районі.

Маючи такий високий потенціал, гімназія здатна на високому методичному рівні навчати і виховувати наших дітей, які в подальшому будуть використовувати набуті знання для розбудови нашої держави.

Ні для кого не секрет, скільки турбот лягло на плечі директора нашої гімназії Бірюка Олександра Олексійовича, який зміг згуртувати такий прекрасний колектив, і який, будучи депутатом, робить все можливе для зміцнення матеріальної та учбової бази закладу. І, як наслідок, цієї кропіткої роботи, гімназія має досконалу учбову базу, зашишені класи, спеціально обладнані лабораторії, а завдяки його високому авторитету серед керівників району та міста, одним з досягнень за останній час є будівництво басейну, тенісних кортів, футбольного поля, де наші діти зможуть загартовувати своє здоров'я. Адже здоров'я наших дітей – це здоров'я майбутньої нації.

І взагалі неможливо перелічити на папері всі ті досягнення, які були здобуті цим прекрасним колективом починаючи з 1994 р., коли вперше відкрила свої двері, на той час, середня загальноосвітня школа №315.

Завершуючи, хотів би побажати колективу гімназії успіхів, натхнення і головне – терпіння в цій нелегкій і почесній праці.



1 вересня!





Перший раз в перший клас...

(Поради батькам першокласників)

Ткачук Т. М., соціальний педагог



Перехід дитини до школи – переломний момент у її житті, який пов'язаний з новим типом стосунків із дорослими й однолітками, новими формами діяльності, серед яких провідною стає навчання.

Початок навчання – важливий і відповідальний період у житті дитини. У майбутньому шкільна успішність залежить від того, наскільки вдалими і радісними для першокласника були перші кроки у країні знань.

Хотілося б повести розмову не про дітей, а про нас, дорослих, про наше ставлення до успіхів наших дітей і, ще важливіше, до їхніх невдач. Шкода, але ми, батьки, частіше за все нетерплячі та егоїстичні, хоча виправдовуємося «добрими намірами».

Але, якими б не були виправдовування, наше роздратування, крики, вияснення стосунків, покарання – все це додаткові стресові ситуації, це постійний дитячий біль від непорозуміння та образи.

Чим більші наші старання, чим більше уваги ми приділяємо дітям, тим вищий батьківський рівень домагань і бажана нагорода – відмінні оцінки...

Велике значення для психічного та фізичного здоров'я вашої дитини має режим дня. Нижче – декілька порад щодо нього:

- ✱ 12 годин сну з урахуванням обіднього (1–1,5 год.) для поновлення сил.
- ✱ Після школи не поспішайте садовити дитину за уроки, необхідно 2–3 години відпочинку (обідній сон). Найпродуктивніший час для приготування уроків з 15 до 16 години. Заняття ввечері безрезультатні, завтра доведеться все починати спочатку.
- ✱ Не примушуйте дитину готувати уроки за один раз. Після 20 хвилин занять необхідні 10–15 хвилин перерви.
- ✱ Під час готування уроків не сидіть над дитиною, давайте їй можливість працювати самостійно, але якщо потрібна ваша допомога, наберіться терпіння. Спокійний тон та підтримка («не хвилюйся, все вийде», «давай розбиратися разом», «я тобі допоможу»), похвала, навіть якщо щось не виходить, необхідна. Не акцентуйте увагу на оцінках («не дарма з письма в тебе одні «2» та «3»).

Якщо ви будете дотримуватись вищевказаних побажань у вихованні, ваша дитина виросте врівноваженою та спокійною.

Успіхів вам!



Початкова ланка освіти – це фундамент шкільного навчання

Коновалік Л. Ф., заступник директора з початкових класів

Навчання – це важка розумова праця, і щоб праця була успішною, вона має бути цікавою. Початкова ланка освіти – це фундамент шкільного навчання, адже саме в початковій школі закладається основа для формування особистості майбутнього громадянина.

Завдання сучасної початкової школи – формувати всебічно розвинену творчу особистість, розкривати її творчий потенціал. Початкова школа забезпечує продовження становлення особистості дитини, базис загальноосвітньої підготовки учнів, їх психологічний, соціальний, фізичний розвиток.

Саме тому у спеціалізованій початковій школі при гімназії №315 вчителі намагаються створити такі умови, за яких учень є суб'єктом навчально-виховної діяльності. Кілька років колектив вчителів початкових класів працює над темою «Розвиток творчої особистості учнів». Основною метою є створення умов для формування творчої, самостійної, високоорганізованої особистості, яка здатна цінувати себе і поважати інших.

Наша гімназія розпочинається з початкової школи, яка має 12 класів. Здійснюють навчально-виховний процес 12 педагогів, які роблять все для того, щоб кожна дитина отримувала міцні та глибокі знання, розвивалась творчо, почувала себе в школі, як в рідній домівці.

Кожного року до нас приходять першокласники. Відповідно до Положення про спеціалізовані школи набір до першого класу має проводитись за конкурсним відбором. Але як можна провести такий відбір серед першокласників? Проводимо з дітьми бесіди в присутності батьків. Хочемо ближче познайомитись з майбутніми школярами, щоб знати їх індивідуальні особливості, нахили, психологічну готовність до навчання в школі.

Вступ до школи – це переломний момент в житті дитини. В цей період намагаємось створити такі умови, щоб дитина себе почувала комфортно та затишно, щоб процес адаптації

був швидким та майже непомітним.

З першого класу наші учні вивчають англійську мову. В початковій школі працюють досвідчені вчителі, які добре володіють своїм предметом, добре знають психологію молодшого школяра, вміло передають знання дітям. Головне те, що діти з великим захопленням поспішають на уроки англійської мови до вчителів Терещенко Н.В., Осадчук В.В., Чуйко Л.А.

Уроки продумуються так, щоб збудити думку дитини, тут переважають відкриття та знахідки. В початковій школі створений свій маленький театр, яким керує вчитель англійської мови Терещенко Н.В. Дуже цікаво спостерігати за маленькими акторами, які відтворюють на шкільній сцені персонажів улюблених казок, причому англійською мовою. Щасливі всі: учні, батьки і вчителі.

Наші вчителі, опираючись на досвід В. О. Сухомлинського, обирають найкращий шлях до дитячих сердець: через гру, казку, дитячу творчість. Гра приносить дитині радість і водночас сприяє формуванню колективу. У грі розвивається увага, кмітливість, спостережливість. Найчастіше на уроках вчителі використовують мовні, інтелектуальні та дидактичні ігри.

Діяльність нашого колективу спрямована на реалізацію концепції особистісно зорієнтованого навчання. Саме тому ми приділяємо багато уваги виявленню здібностей, обдарованості, задоволенню потреб та інтересів кожної дитини.

В процесі роботи вчителі не тільки вивчають духовний світ дитини, а намагаються стимулювати її розвиток, акцентуючи увагу на позитивних рисах характеру. Намагаємось працювати так, щоб навчання і виховання були нероздільними. Роботу з батьками будемо на принципах демократії, взаємоповаги та співпраці.

Більшість батьків з великим розумінням ставляться до нелегкої праці вчителів в сучасних умовах. Вони є частими гостями в школі, вміють вислухати вчителя, допомогти порадою.

Серед вчителів початкових класів працюють три вчителі-методисти, чотири мають звання «старший вчитель», дев'ять – «вчитель вищої категорії».

Хочеться коротко розповісти про кожну творчу особистість нашого маленького колективу, який є частиною педагогічного колективу гімназії.

Заєць Світлана Григорівна

Вчитель-методист, відмінник освіти України, переможець конкурсу «Вчитель року». Це педагог, який досконало володіє методикою навчання і виховання, має авторитет серед вчителів району. Багато років очолює методичне об'єднання вчителів району. Постійно у творчому пошуку ефективних форм та методів навчання. Для творчого почерку вчителя характерні віра в кожну дитину, інтенсивні методи навчання, цікава побудова уроків, вимогливе ставлення до учнів, виховання самостійності і старанності, наполегливості.

С. Г. Заєць надає перевагу розвиваючому навчанню, постійно активізує розумову діяльність учнів.

Герасимова Оксана Володимирівна

Вчитель вищої категорії, старший вчитель, лауреат конкурсу «Вчитель року – 2004», керівник методичного об'єднання вчителів. Це молода, талановита вчителька, яка вчить дітей робити відкриття. На уроках використовує різноманітні завдання творчого характеру, активні форми та елементи розвиваючого навчання.

На її уроках панує взаємоповага та доброзичливість. Це вчитель, яка любить красу педагогічної праці, має чуйне та відкрите серце. Постійно працює в тісній співдружності з батьками. Достатньо подивитись в очі вчителів і можна зрозуміти, що це людина, яка не зупиниться на досягнутому.

Остроушко Валентина Василівна

Працює в школі понад 20 років, вчитель-методист, відмінник освіти

України. Вчитель постійно працює над розвитком логічного мислення учнів. Велику увагу приділяє індивідуальній роботі, розвитку творчих здібностей учнів. На її уроках працюють активно, учні уважні та зосереджені. Валентина Василівна використовує такі методи і прийоми, які сприяють розвитку здібностей учнів, формуванню пізнавальної і творчої самостійності: пояснювально-ілюстративний, творчий, дослідницький та багато інших. При цьому учні вчать порівнювати, аналізувати, класифікувати.

Скромна та вимоглива до себе людина. На її уроках панують знання, творчість, добре та чуйне відношення до дітей.

Харченко Надія Миколаївна

Педагогічний стаж роботи – 26 років, старший вчитель. Маючи добру та чуйне серце, вчитель всі свої зусилля спрямовує на особистість школяра, його індивідуальні особливості. Багато уваги приділяє роботі над розвитком мовлення учнів, працює над формуванням правильної вимови школярів. Вона привчає своїх вихованців уважно ставитись до слова, ясно і образно висловлювати свої думки. На уроках не залишається поза увагою ні один учень, вчителька постійно активізує розумову діяльність учнів, вчить їх логічно думати, порівнювати, узагальнювати, а головне – вчить бути добрими, чуйними, не байдужими до чужого горя. Діти та батьки щиро вдячні Надії Миколаївні за її роботу, яка стала частинкою її життя.

Бовсуновська Марія Адамівна

Вчитель вищої категорії, вчитель-методист, стаж роботи – понад 20 років. У нашому колективі вчитель працює другий рік. Але за цей період Марія Адамівна зарекомендувала себе як відповідальна, доброзичлива людина, яка любить дітей, красу педагогічної праці. В своїй роботі вчитель використовує ефективні форми та методи роботи, вміло передає школярам свої знання. Вчитель досконало володіє методикою викладання предметів в початковій школі. Систематично створює пошукові ситуації, навчає дітей доводити правильність міркувань, поступово привчає учнів до абстрактних міркувань та практичних дій. Вміє вселити в кожну дитину віру у власні сили. Плідна робота дає відповідні результати: вихованці Марії Адамівни – переможці змагань на шкільних і районних олімпіадах з мови і математики.

Чемна, ввічлива, любить дітей і свою професію. Має добре серце, але вимоглива до себе та до учнів. Працює в тісному контакті з батьками.

Борова Тетяна Петрівна

Вчитель вищої категорії, стаж роботи – 25 років, відмінник освіти Ук-

раїни. Вся робота вчителя підпорядкована меті – навчити, розвинути і виховати. На своїх уроках вміло використовує активні форми та методи навчання. А з першокласниками кожного дня – це гра, казка, робота в групах, в парах. Вчитель вміє цікаво, дохідливо подати програмовий матеріал, невимушено спілкуватися з дітьми.

Багато уваги приділяє індивідуальному підходу у процесі навчання і виховання. Вміло пов'язує вивчення програмового матеріалу з життям, вчить своїх вихованців спостерігати за трудовими процесами людей. Вчитель вміє цінити дитячу ініціативу, самостійність, пробудити в дітях хороші почуття.

Весела та життєрадісна, оптимістична та відповідальна, доброзичлива. Любить свою професію і дітей. І діти та батьки щиро вдячні їй за добре серце.

Владиченко Олена Борисівна

Вчитель вищої категорії, вчитель-методист, стаж роботи – 25 років, відмінник освіти України.

Вчитель досконало володіє методикою викладання предметів у початкових класах. Вимоглива. Її учні добре навчаються. Олена Борисівна проводить уроки на високому методичному та професійному рівні, постійно у пошуку нових ефективних форм та методів роботи. На уроках використовує завдання творчого характеру, що виховують самостійність учнів. Широко використовує диференційований підхід до кожного учня.

До дітей вона ставиться серйозно і доброзичливо. Спокійна, врівноважена, толерантна. Користується повагою та авторитетом серед учнів, колег та батьків.

Огаркова Олена Олексіївна

Педагогічний стаж роботи – 27 років. Багато років вчитель віддає теплоту свого серця учням. Кожного ранку поспішають до неї її учні, як до матері, лагідної, чуйної і справедливої.

Працює над темою «Активізація розумової діяльності учнів у процесі навчальної діяльності». Уроки вчителя продумані, цікаві, на уроках створюються проблемні ситуації. Учні вчать порівнювати, узагальнювати, встановлювати причинно-наслідкові зв'язки. Свою роботу вчитель організовує так, щоб діти не тільки отримали глибокі знання з усіх предметів, а стали всебічно розвиненими та творчими особистостями.

В тісному контакті вчитель працює з класними керівниками, яким передає своїх вихованців після закінчення початкової школи.

Дячук Людмила Миколаївна

Педагогічний стаж роботи – більше 20 років, вчитель вищої категорії.

Вчитель любить дітей, школу, віддає частинку своєї душі улюбленій справі. Глибоко вивчивши індивідуальні особливості кожного першокласника, поступово веде їх у світ знань. Уроки вчительки завжди продумані та цікаві. Словом, цікавими іграми та завданнями, дидактичним матеріалом вміє захопити учнів, вчить бути активними, самостійними, працювати наполегливо. В тісному контакті працює вчитель з батьками. Це цікаві ранки, свята, конкурси, які приготовлені з великою любов'ю. Вчитель має добре серце і за це її поважають діти і батьки. Лагідна, чуйна, хороша людина.

Лєснічина Маргарита Михайлівна

Педагогічний стаж роботи – більше 20 років, вчитель вищої категорії. Головним своїм завданням вважає формування позитивного ставлення до навчання. На її уроках учні отримують не тільки знання, а й відчують прагнення спілкуватися, мислити, вчать красиво говорити. Вчитель використовує диференційований підхід до дітей, глибоко вивчаючи індивідуальні особливості кожного школяра. На основі цього і будує всю свою роботу.

Спокійна, врівноважена, інтелігентна, скромна, але вимоглива до себе та до учнів.

Парасюк Тетяна Миколаївна

Стаж роботи – 18 років, молода, енергійна вчителька.

Вміє цікаво і дохідливо пояснити учням новий матеріал, невимушено спілкуватися з дітьми, постійно прищеплювати інтерес до знань. Багато уваги приділяє індивідуальному підходу у процесі навчання і виховання. На кожному уроці працює над розвитком логічного мислення учнів.

Тетяна Миколаївна багато уваги приділяє виховній роботі. Екскурсії, походи краще допомагають вихованцям пізнати світ, любити природу та свою землю. Оптимістична і доброзичлива, чуйний товариш.

Кожен вчитель нашої школи є творчою особистістю, це люди, віддані своїй справі, які люблять свою професію. Назавжди їх долі переплелися зі школою, з учнями. Вони не уявляють свого життя без учнівських зошитів, щоденників, допитливих і довірливих очей своїх вихованців. І думаю, що кожного дня спілкуючись з учнями, з цими чарівними дзвіночками природи, вони отримують радість і задоволення, безмежне почуття гордості за свою нелегку, важку працю. Вміти почути кожного, достукатись до сердечка кожного, дати тепло і ласку кожному – це і є великий талант, з яким, мабуть, педагог і народився.

Оаза знань

Сидоренко Олена Володимирівна, мама учениці 3-В класу

Ця будівля – одне із чудес нашого шкільного світу. Це – оаза знань, вмінь, творчості. Тут панує особлива атмосфера – гімназійна. Вона така захоплююча, незвичайна, чаруюча. Ми її відчуваємо та сприймаємо радісно з перших хвилин та перших кроків.

Діти тут живуть своїм життям, дозволяючи нам, дорослим, лише зазирнути та доторкнутися до шкільного світу. Вранці спостерігаємо, як школярі прискорюють ходу, наближаючись до дверей своєї шкільної домівки, а очі блищать в очікуванні чогось особливого.

Ось іде маг-директор, і хочеться виконати команду «струнко», відчуваючи великий авторитет Олександра Олексійовича серед учителів, батьків та гімназистів. Він завжди приймає та аналізує всі наші прохання, зауваження та побажання, але затверджує та оголошує своє, директорське рішення. Як правило, воно найбільш толерантне та влаштовує всю шкільну громаду. О, для цього треба бути дійсно чарівником або директором гімназії № 315.

У гімназії тепло, затишно, привітно. Колектив молодшої школи нас просто вражає – справжні професіонали, ентузіасти своєї справи. Кожен вчитель – особистість, має свої секрети успішної діяльності, свої «ключі» до сердець дітей, що тільки крокують в своє доросле життя. Але ми щиро віримо, що наша вчителька Оксана Володимирівна – найкраща! Вона завжди посміхається, навіть коли в очах мерехтять тривожні вогники: чи знають, чи зможуть, чи зуміють? Навчальне навантаження отримуємо в розмірі XXXL, пишемо, творимо, розмірковуємо.

Ми згодні, нам все подобається, бо після важкої шкільної праці на нас чекають цікаві та корисні розваги. Наша вчителька – чарівниця та витівниця неймовірна. Вона нас завжди дивує. Здається, має нескінченну низку цікавих ідей та оригінальних «пігулок» від бездіяльності. Оксана Володимирівна – наш центр «гімназійного всесвіту». Добра, але строга та справедлива.

Взагалі, бути вчителем – то доля особливих небайдужих людей, яких ми зустрічаємо в рідній гімназії.

Англійська мова, на наш погляд, в гімназії неофіційно рідна, оскільки маємо уроків не менше ніж рідної української. Домашні та канікулярні завдання завжди тримають нас в «англомовному тонусі». Крім того, дивують батьків казкові театральні вистави англійською мовою, що, звичайно, потребує неабияких зусиль наших вчителів.



Не можемо не оцінити дуже професійну хореографічну підготовку гімназистів. У хореографічній студії не існує вихідних та канікул. Діти танцюють і польку, і тарантелу, і вальс так, що мимоволі постає запитання: «Це гімназисти чи артисти?»

Так, це дійсно чудова гімназія, тому що тут всі наполегливо працюють на загальний результат. І в цьому вся таємниця.



Наш неповторний 3-В

Герасимова О. В., класний керівник 3-В класу



Скажи відверто, дорослий читачу, що найчастіше ти згадуєш зі своїх шкільних років? Я впевнена, що, як і у мене, ці спогади пов'язані не тільки з навчанням. Пригадується перший туристичний похід з однокласниками, коли всю ніч біля вогнища слухаєш – не переслухаєш цікаві історії, байки, бувальщини друзів. Або спільний похід до кінотеатру, а точніше, той момент після перегляду фільму, коли, смакуючи морозиво, усі захоплено обговорюють побачене і співпереживають героям.

Школа... У її стінах проходить наше дитинство, починається свідоме життя кожного з нас. Ми вчимося не тільки читати й писати, а й робити правильний вибір, усвідомлювати себе у світі і світ у собі, відкривати дорогу в майбутнє... Тут формується наше людське «я». З латинської *schola* – сходинки. Безперечно, школа – це, перш за все, сходинка до знань, до духовного зростання особистості, дорога у майбутнє. Та стократ приємніше долати цю сходинку, відчуваючи надійне плече друга, коли є якась невидима ниточка, що об'єднує тебе з однокласником, і він вже для тебе не просто сусід по парті, а вірний та надійний товариш. Як радісно переживати моменти духовного єднання з однокласниками, коли згадуються спільні справи.

Приємно і мені, учителю, почути від своїх учнів: «А пам'ятає, як ми разом?..» І хоча зараз ми лише у третьому класі і все цікаве ще попереду, нам вже є що пригадати.

Наприклад, щороку, перед літніми канікулами, влаштовуємо «свято

душі». У першому класі це був пікнік «У пошуках піратського скарбу», коли всі разом ламали голови над загадками «піратських карт» і хитромудрих конкурсів, щоб все-таки відшукати серед хащів лісу (парку Партизанської слави) жаданий «скарб». А старанням батьків (родин Пісних, Каркошко, Новопольцевих, Сидоренко, Чайки, Придатко) «піратські коштовності» виявилися не тільки важкодоступними, а ще й надзвичайно смачними. У другому класі ми вирішили влаштувати «Нептунські ігри» на березі Дніпра. На справжньому вогнищі смажили сосиски і, найголовніше, відкрили «сезон купання».

Пригадую, як з легкої руки Наталії Володимирівни Коркушко, ми перетворили наше святкування Нового року на справжні театралізовані вистави. 2005 рік зустріли постановкою «Новорічні пригоди Незнайки». А ось 2006 вітали, подорожуючи фантастичним літаком від однієї країни до іншої у пошуках Дідуса Мороза. Глядачів зачарували «Японські вечори» у виконанні україночок (Дани Жупан, Лізи Матор, Лізи Лученцевої), захопив гімнастичний етюд Анютки Таран, розвеселили гумористичні мініатюри у виконанні Віті Богдана, Влада Ільченка, Діми Ніщинського, Влада Аверченка, Максима Пісного, Едика Петрова, Олексія Демченка. А запальний танок чарівних «іспанок» Насті Сидоренко та Маші Портної нікого не залишив байдужим. Вразили професійним виконанням бальних па чарівна Гаяне Яроміш'ян та її партнери по танцю Саша Колесник та Влад Новопольцев.

Ви думаєте, що це і все, що ми можемо згадати? Помилятесь! Ми вирішили, так би мовити, «нести мистецтво в маси» і здивувати всіх постановкою – чого б ви думали? – опери. Ідею Світлани Іванівни Малюшицької обробила та подумала наша невтомна Наталія Володимирівна і якраз до дня народження рідної гімназії постановка опери «Піф-паф» була готова. Те, що вийшло, таки треба було бачити. Неперевершено грали всі – від Зайця та мисливця (Д. Ніщинський, Б. Сембай) до зброєносця та королеви Моркви (С. Легкий, С. Коркошко).

А ще пригадую, як наша екскурсія до

музею авіації перетворилась на екстрим-шоу «Хто швидше подолає шлях до літака по пояс в снігу». Хто міг передбачити, що в ніч перед екскурсією пані Завірюха вирішить витрусити на Київ всі свої снігові перини? Але з яким захватом ми зараз згадуємо про це! «А пам'ятає?..»

Пам'ятаю, як старанно ми готувалися до Великодніх свят: кожному замовили такий дивовижний інструмент – писачок, розвели фарби, запалили свічки... І почалося дійство. Не байдкував ніхто – кожен хотів покласти у Великодній кошик власноруч розписане яєчко. І нічого, що дехто не стримався і з'їв його ще до закінчення уроку. Але з яким захватом ми зараз згадуємо про це. «А пам'ятає?..»

Пригадую, як приємно був здивований екскурсовод нашими знаннями з історії рідного міста під час автобусної екскурсії по Києву. А як світилися дитячі оченята, коли побачили найменшу друковану книгу і перший друкарський верстат. З якою гордістю ми потім приносили до власної бібліотеки власноруч виготовлені книги – малюта. Можливо, для когось вони стануть першою сходинкою до більш серйозної літератури. А для когось першою сходинкою до професії стане екскурсія до Музею аптеки. Як цікаво було нам поринути у світ ліків та цілющого зілля! Як лячно було спускатись у темне підземелля, де чаклував древній алхімік, намагаючись добути золото... І як добре було потім смакувати трав'яний чай, настояний за древнім українським рецептом.

Ми сьогодні пригадали лише один рік шкільного життя, а скільки їх ще попереду! Мабуть, із таких «А пам'ятає?..» і складається у вас життя, мої любі «чомуки». Тож давайте невтомно примножувати безцінний скарб добрих людських взаємин, що неодмінно знадобиться вам у дорослому житті. Давайте з посмішкою та доброю порадою долати ту школу, ту сходинку до духовного зростання, до майбутнього.



Представляємо країни світу



Оля Гіжа, учениця 9-Є класу



Я навчаюся у 9-Є класі нашої гімназії. Життя в нас, гімназистів, дуже цікаве. Ще рік тому кожен із нас зробив вибір, в якому класі навчатись. Так, починаючи з восьмого класу, з'являється навчання «за профілем». Є в нас класи: гуманітарний, історико-правовий, економічний, математичний. В цих класах проходять звичайні уроки, а профільному предмету приділяється найбільша увага.

Навчання – головна справа для нас, але є час відпочинку. Ми вміємо і любимо проводити цей час цікаво.

В листопаді наша гімназія відсвяткувала своє 11-річчя. Кожна учбова паралель на цьому святі має певне завдання. Традиційно 9-ті класи представляли країни світу. Наш клас на святі презентував країну Казахстан. Матеріал для свого виступу ми шукали в Інтернеті, бібліотеках. Мама нашої однокласниці народилась і тривалий час жила в Казахстані і досі пам'ятає багато віршів та пісень.

Наш класний керівник разом з батьками побували в посольстві Республіки Казахстан. Там їх прийняли радник, Жанбатыров Картам Каліювич, та менеджер Жунусов Агибай Куянович, які допомогли нам костюмами та атрибутами.

Блакитний прапор, на якому золотий орел підіймає сонце, «уручистий

гімн», герб, на якому зображено коло-ски жита та пшениці, яскраве сонце та коні, які так люблять казахські степи. Все це – атрибути країни і ми не просто їх демонстрували, а склали про них вірші.

З віршованих рядків наші гості та друзі дізналися про Астану, озеро Балхаш, Байконур, життя, ремесла казахів.

Юрту – традиційне житло казахів – ми зробили самі, і виглядала вона як справжня.

На своє свято ми запросили гостей з казахської діаспори. Вони багато цікавого розповіли про свою Батьківщину. Килим і чайний сервіз – це їх спадщина і глядачі побачили їх зі сцени. Рідною мовою співала маленька казашка Акжан, яка зі своїми батьками живе в Києві.

Нічого так не розповість про народ, як його звичаї та традиції. Ми намагалися передати атмосферу сватання та весілля казахів. На свято ми приготували традиційні для Казахстану страви. Разом з особливо завареним чаєм ми пригостили ними членів журі.

В цьому конкурсі ми зайняли перше місце. Так наші старання та праця були винагороджені. Ми дуже старалися й перемогли. В наступному році ми оберемо своїх «міс та містера» і знову намагатимось здобути перемогу.

Будни и праздники нашей гимназии

Анжела Гига, мама ученицы 9-Е класса

Нашей гимназии 11 лет. С каждым годом она становится все лучше и современнее. В этом учебном году гимназия встретила детей обновленной. Чистые, отремонтированные классы, новые карты, видео и аудио аппаратура в классах, обновленный фасад здания, а главное – завершилось строительство современного бассейна.

Педагогический коллектив делает все, чтобы детям было интересно. Конференции, семинары позволяют расширить и углубить знания детей. Много внимания уделяется досугу, как всегда интересно проходил праздник «День рождения гимназии».

Параллель 9-х классов участвовала в конкурсе-презентации разных стран мира: Марокко, Вьетнам, Казахстан, Литва, Голландия, Греция были представлены на суд зрителей и жюри.

Красочные костюмы, атрибуты, народные песни и танцы, а члены жюри даже дегустировали блюда национальной кухни разных стран, которые дети приготовили сами.

Вот далекая и загадочная страна Марокко с ее шумными базарами. А во Вьетнаме существует своя чайная церемония. В стихотворной форме, в настоящих казахских костюмах, с великолепной атрибутикой представляли Казахстан. Под звуки аккордеона кружили танцевальные пары в литовском народном танце. Самая холодная страна из представленных на празднике – Голландия, растопила сердца зрителей. Завершала конкурс Греция с ее могущественной Тройей и блистательной победой на Евровидении Елены Папаризу.

Жюри выставили балы и объявили победителей, а зрители получили массу удовольствия и узнали много интересного.

10-е и 11-е классы представляли конкурс «Мисс и Мистер» гимназии, который по своей содержательности и зрелищности не уступает передачам, которые транслируются по телевидению.

В конкурсе приняло участие 8 пар. Знакомство с участниками, визитка проходило очень оригинально. На экране мы видели участников совсем маленькими, а по слайдам и комментариям мы узнали об участниках много интересного.

Первый конкурс – танцевальный. Великолепно поставленные танцы, музыка – все было на очень профессиональном уровне. Участники смогли завладеть залом, заставляя его то замирать, то аплодировать в такт музыке. Между выступлениями ведущие вели беседу с участниками.

Второй конкурс был посвящен рекламе и антирекламе человеческих качеств. Здесь участникам на время пришлось стать актерами и всего за несколько минут придумать и обыграть обман и эгоизм, трусость и смелость...

В третьем конкурсе – домашнее задание, обыгрывалась одна из черт человеческого характера. О пунктуации

мы узнали из современной версии сказки «Золушка». Про лень, конечно же говорилось в сказке «Федорино горе». Чрезмерное самолюбие и породило легенду о «нарциссе». Четвертая пара коснулась темы доброты и помогла им в этом Мавка. Следующая пара рассказала нам о честности. Сделала она это в КВН-новском ключе. Про воспитанность мы узнали из выступления 6 пары, где ведущая интересными комментариями дополняла происходящее на сцене. Седьмая пара рассказала о скромности. Последней выступила пара, рассказавшая о хитрости.

Восемь пар, три конкурса – и время пролетело незаметно. Конкурс «Мисс и Мистер» превратился в яркое шоу, где нашлось место юмору, поэзии и, даже, философии. Побывав на этих выступлениях, так снова хочется в школу. Высокий уровень преподавания, продуманный досуг. Так держать, гимназия!!!







Водяний світ



А тепер декілька слів про наш басейн. Закладено його у 1994 році, але складний економічний стан, як у державі так і у системі освіти, не дозволив добудувати його за запланованим графіком. Лише у 2004 році завдяки зусиллям Дарницької в м. Києві державної адміністрації, яку очолює М. П. Кирилюк, і багатьом іншим організаціям, вдалося розмозити будову, яка простояла 10 років. Ці зусилля виявилися не даремними. Зараз басейн гімназії №315 є одним з найкращих басейнів України в системі освіти. Учні гімназії два рази на тиждень проводять уроки плавання у басейні, також працюють секції плавання, підводного плавання, аквафітнесу. У вересні 2006 року відкривається секція дитячого дайвінгу для дітей з 8 років, які отримають навички пізнання підводного світу.

Керівництвом гімназії були запрошені на роботу найкращі тренери, майстри спорту з плавання Сова Ольга, Глухенька Тетяна, Мацупко Наталія, а також спеціалісти у галузі сучасного фітнесу, які мали досвід роботи в кращих фітнес-центрах країни, та все ж таки надали перевагу роботі у цьому унікальному басейні.

У басейні є дві ванни, мала – шириною 6 метрів, довжиною 12 метрів, де вода очищується сріблом, а також повноцінний спортивний 25-метровий

басейн, вода якого обробляється й очищується сучасними комп'ютерними установками. Медпрацівниками кожні 2 години здійснюється контроль якості води. Зараз роботу басейну очолює майстер спорту міжнародного класу, чемпіон світу з підводного плавання, Кершков Віталій, його вихованець, рекордсмен України, майстер спорту міжнародного класу, Братолобов Олександр, є вчителем гімназії з плавання, також діючим спортсменом, який виграв право гідно представляти нашу країну на

Чемпіонаті Світу у Турині (Італія) 4–10 липня.

Сприятливі умови дозволили успішно підготувати команду гімназії й виграти Кубок Української підводної федерації з молодого в нашій країні, але дуже популярного в усьому світі виду спорту – апное (фрідайвінг). На даний час директор гімназії, Бірюк Олександр Олексійович, втілює ідею створення великого спортивного комплексу (тренажерний зал, фітнес-зал) на базі басейну гімназії №315.



Ода басейну, або «обіцяного десяти років ждуть»

Василенко О. М., учителька української мови та літератури

1 вересня 2005 року в учнів та вчителів гімназії було подвійне свято: по-перше, відзначали День знань, а по-друге, – відкриття басейну. Отже, поєдналися свято розуму і кмітливості зі святом здоров'я і спорту.

На урочистому відкритті басейну гімназії №315 були присутні почесні та поважні гості, які доклали чимало зусиль до того, щоб ця подія відбулася. Серед них голова Дарницької районної в м. Києві державної адміністрації Микола Петрович Кирилюк, перший віце-президент Холдингової компанії «Київміськбуд» Станіслав Михайлович Мартинюк, голова правління генпідприємця ВАТ «Дарниця» Дмитро Віталійович Шпилевий, депутат міської ради Михайло Михайлович Гич, депутати районної ради, Отець Григорій.

Одинадцять років ми чекали на відкриття басейну; учні, які прийшли 1994 року у перший клас до нової школи, випустилися, так і не поплававши. Тому подія відкриття басейну у навчальному закладі вистраждана. Всі довго мріяли про басейн, навіть складали жартівливі вірші, пісні, обговорювали відкриття басейну у КВК.



Батолюбов Александр, майстер спорту міжнародного класу

Скільки камер в день цей літній!
Нам позаздрив би й Дісней!
Може, тут співає Брітні?
Ні, відкривають тут басейн!

Десять літ як слід не спали:
Відкриття басейну ждали!
Кожен вже придбав костюм,
Вас чекає справжній бум!

Наш директор в кращій формі!
В нього всі рекорди в нормі!
І сьогодні він для нас
Тут представить супер – клас!

Хоч рекорди не малі –
Стоять в черзі вчителі.
Хоче кожен показати,
Як уміє він пірнати!

Як засмагли наші спini:
Ми ж відвідали Афіни!
Будем плавати вдома знову,
Бо учила нас Клочкова!

Нам хвороби не страшні,
Вмієм плавати на спині!
Всі бактерії тікають,
Бо майстерність нашу знають!

А коли в басейні штиль –
Знадобиться вільний стиль.
Додамо сюди резонно:
Вмієм плавати й синхронно!

Не підемо завтра в школу:
Нас чекає водне поло!
Будем плавати й пірнати,
Нагороди здобувати!

Вмієм плавати на спині –
Нас чекатимуть в Пекіні!
Поки підождем запливу-
Тут поплавемо щасливо!

Добре володієм брасом,
Не зрівняється з нами й асам!
В тренуваннях повсякчас,
До жени – но, спробуй, нас!

Ми всі раді Вас тут бачить,
Нас цінуєте ви, значить!
У басейн наш завітайте,
Про хвороби забувайте!

Хто чекає – той діждеться!
Хто пливе – той допливеться!
Тож басейнові – ура!
Всім щиро вдячна дівтора!



Бондаренко Юлія



Ольга Сова, майстер спорту



Наталья Мацупко, майстер спорту



**Віталій Кершков тренує чемпіона світу з шахів
Руслана Пономарьова**



Тетяна Глухенька, майстер спорту



Гімназія №315 і її міжнародні проекти

Захарова М. Ю., заступник директора з іноземних мов

Сучасні вимоги до методів навчання передбачають розвиток освіти в контексті європейських цінностей. І тому важливе значення в цьому процесі мають міжнародні зв'язки, які допомагають модернізувати навчальні технології, збагачують культуру, розширюють світогляд учнів.

Наша гімназія має розгалужену мережу партнерських зв'язків в освітніх закладах країн Європи: Великої Британії, Франції, Норвегії, Швеції, Польщі, Сербії, Чорногорії, Росії та ін. Особливе місце в методичній роботі займають візити представника фонду «Найтсвуд-Траст» Девіда Стобса, методиста з Шотландії. Цей благодійний фонд працює в напрямку освіти: він «допомагає молоді розвивати свій освітній і творчий потенціал». Його метою співробітництва з гімназією є:

1. інтеграція учнів до європейської спільноти шляхом зміцнення дружніх зв'язків з Шотландією та іншими англomовними країнами;

2. забезпечення можливості для шотландської молоді ознайомитись з Україною як з молодю але перспективною державою.

Як представник цього фонду, Девід Стобс відіграє важливу роль в процесі інтенсифікації вивчення англійської мови. Він започаткував проведення відео-конференцій за соціокультурною та лінгвістичною тематикою, а також дистанційне навчання англійської мови. В гімназії з'являється все більше груп, які займаються (додатково) за програмою цього висококваліфікованого спеціаліста.

Девід Стобс організовує лекції, семінари, бере активну участь у забезпеченні вчителів дидактичними матеріалами (підручники, відео-, аудіоматеріали, словники тощо). Нещодавно він запропонував курси за програмою Кембріджського університету.

Окрім того, активізується програма навчання наших учнів у Шотландії. Вже протягом 5 років наші учні мають

змогу вдосконалювати англійську мову в сім'ях носіїв (Велика Британія).

Кожного літа в рамках українсько-шотландського проекту проходить програма оздоровлення та мовної практики наших учнів у скаутському таборі м. Глазго, що у Шотландії. Діти мають змогу ознайомитись з історією, традиціями, звичаями та мовними особливостями цієї країни.

Традиційними стали для нашої гімназії зустрічі з учнями та вчителями старшої школи м. Балфрон (Шотландія). Учні з нетерпінням очікували на круглі столи, концерти, спортивні змагання. Великий інтерес викликали також спільні уроки, семінари, дискусії, вікторини, а у вчителів – обмін досвідом.

Під час останнього візиту Девіда Стобса ми поцікавилися його враженнями. Він зазначив: «Я відчуваю себе частиною вашого колективу; для мене честь провести урок англійської мови, і, взагалі, я почуваю себе як удома».

Діти єднають народи

(україно-французька дружба)



Достав Лариса, заступник директора з виховної роботи

У травні 2005 р. учні гімназії №315 за запрошенням директорки Будинку творчості для молоді міста Сен Дені де Кабан Патрісії Бержирон брали участь у міжнародному творчому фестивалі у Франції. Ідея такої співпраці виникла після знайомства Патрісії з київським навчальним закладом, з талановитими дітьми, які тут навчаються.

Під керівництвом натхнених та енергійних керівників творчих колективів Ольги Письменської, Юрія Колесніченка та насамперед директора гімназії Олександра Олексійовича Бірюка йшла серйозна підготовка до участі у фестивалі. Ставилися нові танцювальні композиції, шилися костюми, готувалися вокальні та спортивні номери. Програма вийшла різноманітною та цікавою. Вона охоплювала народні та бальні танці, українські народні та популярні пісні, спортивні виступи.

Таким чином під час концертних програм діти знайомили французьких людей і з культурою України, і з захопленнями учнів київської гімназії №315. Під час виступів юних українських артистів зали були переповнені, лунали вигуки «браво!» та гучні оплески. І з кожним концертом глядачів ставало все більше, адже схвальні відгуки про виступи швидко поширювалися, і бажаючих побачити українських дітей ставало з кожним разом все більше. Особливо приємно було усвідомлювати, що захоплення і

вдячність великої аудиторії викликали не відомі зірки сцени, не професійні артисти, а учні гімназії №315.

Так діти отримали можливість виступати не тільки на сцені нашого навчального закладу, а й за кордоном. Крім того, живучи у сім'ях, вони вдосконалювали знання французької мови, знайомилися з культурою та історією Франції, розказували про рідну країну, її особливості й здобутки. Дуже часто доводилося наголошувати на тому, що Україна та Росія – це окремі держави, які різняться своїми культурними надбаннями. Тож багато французів з нашим приїздом відкрили для себе ще одну чудову країну – Україну!

У свою чергу, українська делегація теж багато отримала від поїздки. Проживаючи у родинах, ми познайомилися з культурою та побутом французьких людей (разом святкували 1 Травня, спостерігали за Першим причастям); відвідуючи навчальні заклади, зрозуміли особливості навчального процесу у Франції (були на уроках у коледжі, ліцеї, познайомилися зі специфікою навчання у сільськогосподарському ліцеї); подорожуючи до Леона, Руана, Шарльїю, Сен Дені де Кабан, вивчали історію та культуру країни (побували у музеях, театрах, старовинних замках).

Отже, участю у міжнародному фестивалі учні київської гімназії №315 звели своєрідний місток між Україною та Францією. Він дасть мож-

ливість і надалі пропагувати нашу культуру та знайомитися з французькою.

І зворотній зв'язок уже налагоджено, адже восени 2005 року французькі друзі завітали до Києва. Вони їхали, маючи впевненість, що тут їх зустрінуть гарні приємні люди, що вони зможуть побачити дуже багато цікавого. Приємно зазначити, що враження від відвідання столиці України у французів залишилися надзвичайно яскравими. І це не дивно: нам є, чим пишатися і що показати. Разом з українськими друзями французькі гості відвідали Печерську лавру, музей Великої Вітчизняної війни, музей Чорнобиля, Софію Київську, музей декоративного мистецтва, музей народної архітектури та побуту. Вони неодноразово побували в театрі і були вражені сценами балету «Дон Кіхот» та опери «Травіата». Отримали задоволення, відвідавши Київський цирк. А живучи в сім'ях, мали додаткову культурну програму.

Найважливішим, мабуть, є те, що українські діти знайшли серед французьких справжніх друзів, з якими приємно спілкуватися, з якими хочеться зустрітися ще не раз. А французькі діти відповідають взаємністю. Таким чином, діти руйнують кордони і утворюють місточки дружби між народами.

Співпраця і дружба мають продовжитися, є певні плани, а головне – бажання!

НТУ «Джерело» 5 років!

*Ми діти «Джерельного» поля,
Ми рідної школи ростки,
Почесна нам випала доля:
Наш прапор високо нести!*

Вперше ці слова пролунали у 2000 році на I підсумковій Конференції тоді ще тільки створеного НТУ «Джерело». Плинув час... У жовтні 2004-2005 навчального року відсвяткувала своє 10-річчя наша, тепер вже, гімназія №315. А разом з нею піростали і ми! В квітні 2005 року під час V підсумкової Конференції НТУ «Джерело» святкувало своє 5-річчя. Зараз ми вже можемо з впевненістю віднести на свій рахунок слова Менделєєва: «Наука есть достояние об-



щее, а потому справедливость требует не тому наибольшую научную славу, кто первый высказал известную истину, а тому, кто умел убедить в ней других, показал её достоверность и сделал её применяемой в науке. Научные открытия редко делаются сразу... Время вызывает действительного творца... Он может являться только благодаря труду многих и накопившейся сумме данных».

Юні науковці у нас були завжди, а ось наш досвід довести іншим, що ми існуємо, і ми – найкращі, накопичувався поступово. Сьогодні ми пишаємося тим, що наша гімназія займає II місце у районі за кількістю призерів МАН, III місце за кількістю призерів олімпіад; наші діти беруть активну участь у різноманітних конкурсах, конференціях, наукових чи-

таннях. Під час святкування 55-річчя Київської МАН «Дослідник» 15 шкіл міста, серед яких були і ми, отримали почесне право презентувати свої Наукові товариства учнів в київському Палаці дітей та юнацтва. До цього свята однією з наших випускниць були написані наступні рядки:

*Що є для мене «МАН»
Три літери звичайні,
Або життя, невтомний шлях до зір?
За ці роки блукань та сподівання
Я наближаюсь до своїх найкращих мрій?
Я вдячна Богам за те, що не залишив
Мене на самоті, та дав тих вчителів
Які натхненно, радісно, цікаво
Ведуть мене крізь зоряних шляхів.*

На святковій конференції, як завжди, отримали нагороди та подяки найкращі вихованці НТУ «Дже-

рело» та їх наставники. Почесними грамотами НТУ «Джерело» за активну роботу з учнями були нагороджені: Бессараб Н. С. – вчитель історії та права; Бірюк О. Г. – вчитель географії; Бобрулько Н. Г. – вчитель хімії; Журавльова В. А. – вчитель географії; Замліла Н. С. – вчитель інформатики; Захарова М. Ю. – вчитель англ. мови;

Ліснічук Н. В. – вчитель фізики та астрономії; Максимову Н. М. – вчитель фізики; Пастух Л. М. – вчитель математики; Ткачук Т. М. – вчитель укр. мови та психолог гімназії; Топіха Т. В. – вчитель укр. мови та літератури; Ткаченко Н. К. – вчитель англ. мови.

А серед нагороджених учнів були ті, що починали свій науковий шлях разом зі створенням

НТУ, а в цьому році були випускниками і гімназії, і наукового товариства.





Це: **Слизька Катерина** (11-В клас), яку ми знаємо не тільки учасницею олімпіад, конкурсів МАН, а і як веселу, відверту подругу, що допоможе в усьому;

Шекетера Марина (11-Г), яку особливо люблять учні молодших класів. А комісії на олімпіадах та МАН з географії та фізики віддавали їй заслужену перевагу протягом 4-х років;

Плиська Оксана (11-Г), про яку, сподіваємось, ми ще почуємо як про відомого психолога або медика;

Щерблюк Анастасія (11-Г) яка все доводить до кінця, любить докопатися до суті справи;

Пакіс Яна (11-А), талановита, завзята, активна, вона – приклад для інших, завжди досягає своєї мети;

Кондик Олексій (11-Б) дійсно дипломатична натура; його захоплення правом таки доведе до парламенту;

Бовсуновська Ірина (11-Г), справжній лідер; крім бездоганного знання багатьох предметів, вміє ще відстояти свою думку та думку інших;

Кобилінський Богдан (11-А), його захоплення правом та історією приголомшує усіх;

Топольницька Інеса (11-А), чим тільки вона не займалася: історія, фізика, інформатика, економіка; а змогли би ви підійти до відомого професора і просто так попросити його бути керівником роботи МАН? – вона змогла;

Соколянський Олександр (11-Г), його «Географію в творах Жюль Верна» пам'ятають усі; якщо додати ще і участь у грі «Розумовський» – ерудит у всіх питаннях;

Москаленко Олена наша «залізна» леді, яка дуже любить розв'язувати задачі «окольными путями», але вдало;

Добровольський Павло (11-Б), у якого дуже різноманітні захоплення: написання віршів, волейбол, право і як ми нещодавно з'ясували – вирощування гербер;

Опанасенко Максима (11-Г), дуже цікава особистість; перемога Максима з інформатики допомогли йому протягом останніх 2-х років тримати все НТУ «Джерело» на сервері;

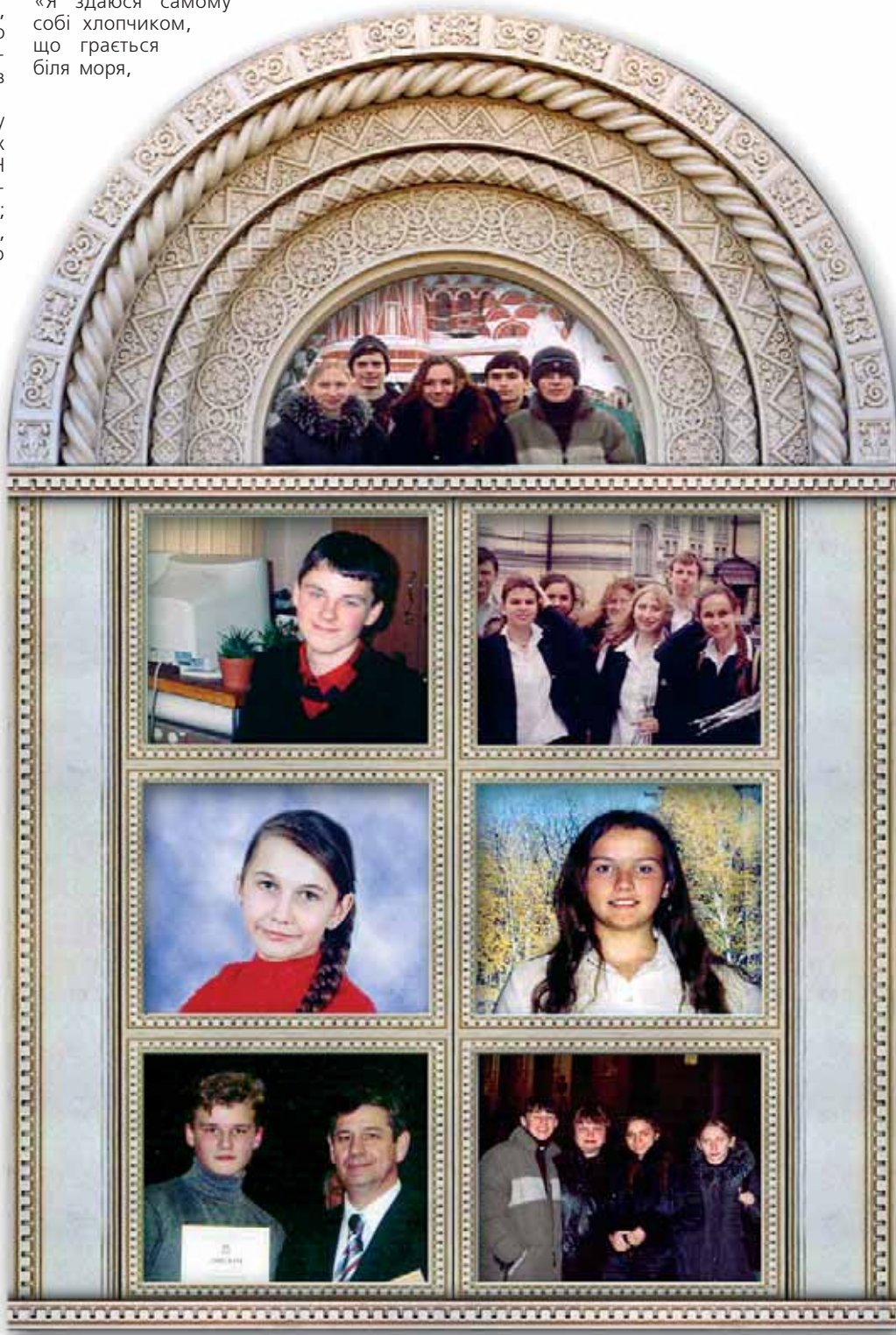
Хецуріані Михайло (11-А), ось без Михайла важко уявити собі гімназію; це наш своєрідний символ хімії та біології.

Бажаємо нашим випускникам подальшого наукового зростання! А вихованцям НТУ «Джерело» багатіти науковими знаннями, горіти в науковому пошуку, знаходити справжні цінності та істину, адже перед ними неосяжний світ! Як говорив Ньютон, зробивши свої відкриття:

«Я здаюся самому собі хлопчиком, що грається біля моря,

котрому вдалося знайти більш гарний камінець, ніж іншим; але океан незвіданого лежить переді мною».

*Дні дитинства – наче плин води
Проліта шкільні роки, та в спадок
Перемоги, радість, повна згадок,
Зостається з нами назавжди.*



МАН – це важко, чи цікаво?



Сидорчук Ірина, учениця 9-Є класу,
дійсний член МАН

Чи потрібна учням участь у роботі Малої академії наук України? На це запитання кожен шукає відповідь сам. Академія Наук – це щось дуже важливе і велике, а ми ще досить малі. Не завжди ми можемо наважитись працювати, хоча і маємо таке бажання.

Учням нашої гімназії пощастило. Вже шість років вони мають своє власне наукове товариство: НТУ «Джерело». А якщо є товариство – є і зацікавлені учні, і їх помічники та куратори – дорослі: вони і допоможуть, і вкажуть напрям роботи, і навчать нового та корисного.

Тобто наше «Джерело» – справжній колектив однодумців, мрійників, раціоналізаторів, пошуковців, і просто близьких друзів. В такому колективі і працювати легко.

Напрямок роботи у «Джерела» багато, а я вважаю себе всебічно розвинутою людиною. Тому ніяк не могла визначитись: лірика чи фізика. Викладачі-куратори теж чудові: Тетяна Миколаївна Ткачук (українська мова) та Наталія Михайлівна Максимова (фізика). Вирішила ризикнути: спробую працювати по двом напрямкам.

З фізикою було важче і цікавіше. Тему підбирали ще з 8-го класу. Звучить вона так: «Фізичні властивості води». Чому я обрала саме цю тему?! По-перше, проблеми води – це одна з найактуальніших тем сучасності, бо не зважаючи на те, що Землю називають блакитною планетою, людству дуже непросто забезпечити свої потреби у воді. По-друге, вода – це аномальна й унікальна речовина, яка має дивовижні властивості. Вони настільки

різноманітні, що вчені вже багато століть досліджують воду, але і досі відкривають її нові якості. Саме тому мені було дуже цікаво досліджувати властивості води. Думала – це нудно і важко, а виявилось – дуже цікаво, корисно і пізнавально. Водні ресурси являються національним багатством держави, однією з природних основ її економічного розвитку. Вони забезпечують усі сфери життя і господарської діяльності людини. Чи можна було стояти осторонь такої цікавої теми?!

Ще до початку «МАНівських перегонів» з цією роботою я брала участь у Міжнародній конференції, присвяченій проблемам якості води: «Актуальні проблеми якості води в Україні – 2005», що проводилась на базі КМПДЮ. Після конференції з'явилися не тільки нові ідеї, а і друзі-однодумці (хоча деякі з них були конкурентами). Моя робота не змінила назву, але певні практичні доробки в ній змінились. За підсумками роботи Конференції мене було відзначено дипломом.

Завдяки цій роботі я дізналася багато нового, цікавого, практичного. Можна сказати, що я росла і змінювалась разом з моєю роботою. З'явилися нові відчуття, нові друзі, відкрилися нові горизонти, новий, ще мало відомий мені, світ наукових пошуків. Приємно, що мою роботу на рівні міста відзначили Дипломом II ступеня та грошовою премією, але хотілося б досягти ще більшого.

Моя робота з української мови (фольклор) «Українські народні веснянки» теж не була марна. За неї мене відзначено Дипломом II ступеня.

В кінці навчального року мене чекала приємна несподіванка: за активну участь в роботі НТУ «Джерело» (крім МАН, це ще і участь в олімпіадах, наукових читаннях, круглих столах, різноманітних конференціях) наукова рада гімназії відзначила мене Дипломом I ступеня та грошовою премією.

Для себе я визначила – мені потрібна участь у роботі Малої академії наук України! Це і цікаво, і приємно, і корисно для мене і для інших!



XIV Міжнародна Конференція «Intel-Авангард»

В січні 2005 року вже вчетверте учні гімназії брали участь у Міжнародній науково-практичній Конференції обдарованих учнів «Intel-Авангард», що проводиться у Москві на базі Московського хімічного ліцею №1303. На XIV Конференції представниками нашої гімназії стали **Лебідь Дмитро** та **Дашченко Віталій**. Презентувати роботи та гідно представити рідну гімназію їм допомогла вчителька інформатики Свердел Ольга Миколаївна.



Деякі олімпіади проходили на території вищих учбових закладів Москви, таких як МГУ. Цікавими були «Математичні бої»: учні були розбиті на команди, що склалися з представників різних міст, які змагалися у розв'язуванні задач з математики та фізики. Командне вирішення поставлених завдань обговорювалося на рівні комісії, які склалися з професорів ВУЗів та вчителів інших учбових закладів. Учні отримували призові бали, які діяли в персональній накопичувальній системі і за які в кінці конференції діти змогли отримати цінні подарунки та призи на так званому «Аукціоні». Переможці отримали дипломи від зарубіжних компаній, а також змогу представити свою роботу на міжнародному конкурсі в США, де Росія вже добре відома своїми юними науковцями-початківцями.

Наші учні, **Лебідь Дмитро** та **Дашченко Віталій**, гідно себе проявили,

отримавши призові місця з таких дисциплін, як інформатика, математика та хімія. Вони гідно захищали свої проектні роботи з інформатики, за що й отримали грамоти та подяки. Керівник їх проектів – вчитель інформатики **Замліла Надія Сергіївна**. Супроводжувала учнів в цій поїздці **Свердел Ольга Миколаївна**.

Діти також мали нагоду ознайомитися з Москвою: проводилися денні та вечірні екскурсії містом, учні були у музеях і в театрі. Добре спланована і продумана культурна програма дала змогу відпочивати у перервах між олімпіадами. Діти змогли відвідати найкращі архітектурні пам'ятки Москви.

Отже, учням нашої гімназії варто прагнути до навчання, брати участь у МАН та олімпіадах, щоб мати можливість проявити себе на різних і таких престижних рівнях учбових закладів, бо вони є дорогою в таких цікавий світ науки та знань.



В роботі XIV Конференції крім представників різних регіонів Росії брали участь і дві іноземні делегації: Південної Кореї та України (Київ, гімназія №315). Учні 8-11 класів із більш ніж 150 міст виборювали звання Юних науковців за напрямками: алгебра та математичний аналіз; геометрія і елементарна прикладна математика; теоретична, експериментальна та прикладна фізика; комп'ютерна наука, програмування; хімія, біохімія, фізична хімія.

Робота конференції проходила зладжено, організовано та цікаво. Проводилися тести, олімпіади та конкурси проектних робіт учнів. Олімпіади проводилися з кількох предметів: алгебра та геометрія, хімія, біологія, інформатика.



Народний танець, як фактор сьогодення

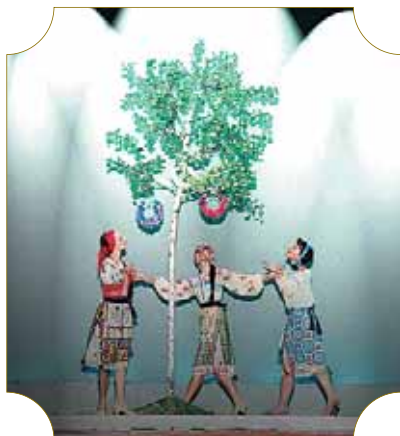
Заслужені артисти України
Кирилюк Ігор Михайлович
та Світлана Михайлівна,
батьки учениці 5-Б класу

Дорогі наші діти!
Потрібно вам багато знати,
Щоб в житті не заблукати.
Вивчити наук немало,
Щоб на ноги твердо стати.
Будьте старанними, дбайливими,
Працьовитими і бережливими,
Природу, землю бережіть,
Сміливо у майбутнє йдіть.

А ще потрібно, щоб ви знали –
Нічого з неба не упало.
Стіл, за яким ви сидите,
Ліжко, в якому солодко спите,
Диван і тифлі, й пара лиж,
Виделка, миска, ложка, ніж
Все створено людьми,
Будьте вдячні їм завжди.

Щоб вирости добрими, чуйними,
Діти, запам'ятайте:
Дбайте про менших від себе
І старшим допомагайте.
А ще треба добре вчитися,
Дуже багато читати,
Ходити в театри, музеї,
Історію краю вивчати.
Не скупіться на добрі справи –
І вас добро не мине,
І до кожного з вас неодмінно
Величезний успіх прийде.





З метою вивчення та збереження національних традицій, звичаїв та обрядів українського народу, створення на цій основі народних танців та хореографічних мініатюр і великих полотен з минулого і сучасного життя українців, у 1937 р. було створено ансамбль народного танцю. У 1940 р. його було реорганізовано в ансамбль пісні і танцю України. Організатором і незмінним керівником ансамблю з 1955 по 1975 рр. був народний артист СРСР, лауреат Державної премії СРСР, лауреат Державної премії України ім. Т. Шевченка Павло Павлович Вірський.

Спираючись на народні традиції, П. Вірський створив п'ять концертних програм, до яких увійшли яскраві хореографічні композиції «Ми з України», «Ляльки», «Моряки», «Гопак», тонким гумором прикрашені танці «Чумацькі радости», «Повзунець», «Ой під вишнею», ліричний танець «Подоланочка». Широко відомі героїко-патріотичні полотна «Запорожці», «Ми пам'ятаємо».

Під художнім керівництвом П. Вірського ансамбль виріс у зрілий професійний колектив, мистецтво якого полонило серця багатьох глядачів сіл і міст України та інших країн світу.

Після смерті видатного хореографа Павла Павловича Вірського у 1977 р., Державному ансамблю танцю України було присвоєне ім'я Павла Вірського.

У 1980 році ансамбль очолив народний артист України Мирослав Михайлович Вантух. Основне в його праці – направлений творчий пошук. Завдяки атмосфері, створеній у колективі, він добився від артистів високої виконавської майстерності, яскравої образності, творчого і вимогливого ставлення до своєї праці. М. М. Вантухом у цей час створені нові хореографічні твори, що увійшли до золоті скарбниці української хореографії. За постановки танцювальних композицій «У мирі та злагоді», «Карпати», «Літа молодії», «Український танець з бубнами» Вантуху М. М. присуджено Державну премію України ім. Т. Г. Шевченка.

У становленні ансамблю танцю України, художньому оформленні його програм брали участь відомі художни-

ки А. Петрицький, Ф. Нірод, Т. Яблонська, Г. Нестеровська, Л. Писаренко, М. Цирикус, Л. Віг, А. Домашнява та Л. Хімич. Тому на концертах колективу глядач насолоджується не тільки прекрасним виконанням, а й чудовими костюмами, які є невід'ємною складовою спектаклю.

Обробку народної музики і нову музику до танців створили і створюють багато Українських композиторів. Зокрема артисти Г. Завгородній, Ю. Левицький, А. Хелемський, Я. Лапінський, Б. Яровинський та інші. Усі танцювальні номери ідуть у супроводі оркестру, яким довгі роки керував сподвижник П. Вірського, композитор, народний артист України Ігор Іващенко. Зараз оркестром керує талановитий музикант, композитор, заслужений артист України Олександр Чеберко.

Слід згадати видатних виконавців, майстрів своєї справи, які своєю творчістю і талантом прославили український народний танець, зробили його визнаним у світі, створили цілий ряд незабутніх образів. Серед них, звичайно, народна артистка України В. С. Котляр-Вірська, Макарова, Верховоломова, Романова, Рокітська, Рокітський, Князев, Довгих, Чапкіс, Мотков, Черноусов, Макаров, Гомон, Єгорова, Фетисова.

Стверджуючи своєю творчістю ідею гуманізму, розповідаючи мовою танцю про історію і сучасність українського народу, його побут і традиції, ансамбль Вірського робить вагомий внесок у справу пізнання і зближення національних культур багатьох народів світу, за що у 1959 році його було нагороджено Всесвітньою грамотою Миру. У 1987 р. колектив нагороджений орденом Дружби народів.

Далеко за межами України відомий Національний заслужений академічний ансамбль танцю України ім. П. Вірського, з почесною місією посланця миру він побував більше ніж у 60 країнах світу: В'єтнамі, Кореї, Греції, Бразилії, Кубі, Австрії, Англії, США, Бельгії, Франції, Іспанії, Італії, Аргентині, Венесуелі, Португалії, Швейцарії, Данії, Японії та інших, де

завжди з честю демонстрував досягнення національної хореографії, вплітаючись яскравими барвами у вінок світової культури.

Сьогодні Національний заслужений академічний ансамбль танцю України ім. П. Вірського у розквіті творчих сил. Під керівництвом Героя України, народного артиста України, народного артиста Росії, лауреата національної премії ім. Т. Шевченка, професора, академіка Вантуха М. М., активно працює над удосконаленням свого професійного рівня, поповнює репертуар новими творами, веде активне творче життя, пропагуючи українське хореографічне мистецтво як в Україні, так і за кордоном.

Зміст, спрямованість, сила емоційного впливу мистецтва визначає духовний рівень сучасного суспільства. Мистецтво охоплює багато творчих галузей: кіно, цирк, музику, образотворче мистецтво. Відомо, що життя – це рух, а хореографія – це і є мистецтво рухів.

Танець є одним із найдавніших факторів формування гармонійно розвинутої, духовно багаті особистості. Але і танці бувають різні: історично-побутові, класичні, сучасні. Особисто я вже багато років працюю на лоні українського хореографічного мистецтва. На мою думку, народний танець є основним жанром у хореографії. Адже він створювався і розвивався з давніх-давен, становлячи собою ілюстрацію життя, побуту і праці народу. Засобами хореографії народний танець передає багатогранність характеру людини, її певний емоційний стан.

Ще змалку, вперше побачивши танець, я закохався у мистецтво хореографії і до сьогодні моя любов не втратила палкості. Танець – це все моє життя. І я не уявляю себе без хореографії.

У цей нелегкий час реформування нашої країни народна хореографія, на жаль, знаходиться в занепаді. І я захоплююсь тими, хто знаходить в собі сили, створювати нові самодіяльні колективи та аматорські гуртки, піднімає рівень духовності нашого суспільства.



Про творчість і книги

Євген Мартинович, письменник,
батько учениці 9-Є класу

Наше життя за останні п'ятнадцять років дуже змінилося. Ці зміни і зараз стрімко зростають. Коли спостерігаєш за цим процесом, то з'являється велике бажання його осмислити і зрозуміти. Багатогранність занять і видів діяльності, якими займаються люди, просто вражає. У результаті люди намагаються заробити гроші, забезпечити свою родину, забезпечити такий спосіб життя, який був би цікавим і приносив радість.

Ось чому в мене з'явилося бажання написати книгу про таких людей, які намагаються не залежати від змін в державі та суспільстві, які можуть заробити собі на нормальне життя разом із друзями. Веселі спроби такого заробітку були описані Іллею Ілфом та Євгеном Петровим в книгах «Дванадцять стільців» і «Золоте теля».



Дійсність, яка швидко змінюється, кожен день додає нові способи «чесного віднімання» грошей. Відобразити ці зміни я спробував у своїй книзі «Жити не потіючи», яку написав в минулому році. Видана вона невеликим тиражем, в основному для моїх друзів та знайомих, яким цікава моя позиція з багатьох життєвих питань.

Пробна партія книг відправлена для реалізації в книжкові магазини п'яти міст України, але найбільш успішно книга продається в Одесі. Це місто здавна вабило веселим способом життя, там завжди цінують гумор.

Електронний варіант книги розміщено на трьох сайтах в Інтернеті, де лічильники показують більш ніж 1600 відвідувань сьогодні.

Як не дивно для автора, але книга починає жити своїм власним життям, і я щиро вірю, що її чекає весела, цікава доля. Мені лишається лише згадувати приємні слова Віктора Гюго, який стверджував, що «можна себе вважати письменником, якщо твої рядки прочитали хоча б сто чоловік»

Мій найкращий 6-Б

Ярмолай Л. М., класний керівник 6-Б класу,

Перед сучасною школою стоїть важливе завдання: не тільки навчити, а й виховати всебічно, гармонійно розвинену особистість.

Важлива роль у цьому процесі відводиться гімназіям, ліцеям, колегіумам, які мають стати справжніми центрами творчості.

Гімназія – це середній загально-освітній заклад для обдарованих дітей, що забезпечує їхню науково-теоретичну, гуманітарну, загальнокультурну підготовку та задовольняє різнобічні освітні запити особи, суспільства, держави. Гімназія зорієнтована на підготовку учнів до творчої діяльності, на створення умов для самореалізації, саморозвитку особистості, формування гуманістичного світовідчуття і світогляду на основі єдності гуманітарного знання і естетичного виховання.

Тому і контингент учнів у гімназії має бути відповідним, зацікавленим у здобутті хороших, якісних знань, прагнучим до прекрасного.

У нашій гімназії є багато класних колективів, які відповідають статусу гімназичних. Одним з них є 6-Б клас.

Про учнів, що в ньому навчаються, можна сказати:

- ❖ талановиті;
- ❖ обдаровані;
- ❖ спортивні;
- ❖ музикальні;
- ❖ веселі;
- ❖ дружні.

Коли я стала їхнім класним керівником у п'ятому класі, я була приємно вражена прагненням учнів до навчання. Це підтверджують і результати, отримані після закінчення п'ятого класу: 14 відмінників. Я переконана, що і шостий клас буде таким самим: після першого семестру п'ять відмінників і багато учнів мають одну-дві дев'ятки з різних предметів. Тобто, вони мають всі можливості досягнути успіхів у другому семестрі. Учні цікавлять не тільки програмний матеріал, вони відвідують спецкурси з історії, російської, української, англійської, французької мов.

Після уроків кожен з них поспішає відвідати різноманітні гуртки. Діти захоплюються боксом, боротьбою, плаванням, шахами, малюванням, музикою.

Пригадайте, хто відкриває концерт до Дня вчителя? Хор гімназії, основа якого – учні 6-Б класу.

Для того, щоб учні отримали музичну освіту, багато зусиль доклала керівник хору Вовк Алла Сергіївна.

Всіх захоплюють номери танцювального гуртка «Лідер А». Дев'ять учнів класу відвідують його заняття і радують наші серця цікавими танцювальними композиціями.

Тому працювати з таким класом цікаво, легко і одночасно важко. Важливо не втратити іскорку зацікавленості у цих дітей.



Девіз 6-Б: «Все умей!»

Шить, рисовать, вязать, решать

И красиво танцевать.

Кружок в школе посетить,

В музыкальную сходить.

В моем классе – сплошь таланты:

Есть поэты, музыканты,

И художники, певцы –

Все ребята молодцы!

И спортсмены тоже есть,

Всех здесь нам не перечсть.

Особливу подяку хочеться висловити батькам, які не шкодують коштів і сил для підтримання в дітях творчої ініціативи, прагнення удосконалюватися, бути кращими.

Ланцюжок «Гімназія – Сім'я» у нашому класі досить міцний. Завітайте до кабінету №3-212: майже все тут зроблено на кошти батьків. Адже вони розуміють: щоб виростити хороших дітей, мало дати їм знання – треба прищепити любов до прекрасного.



Спогади будуть теплими...



Я належу до когорти тих людей, які все життя навчаються. Сходинка за сходинкою торувала нелегку дорогу до свого Храму знань. На сьогодні доводиться поєднувати нелегку працю лікаря-генетика з педагогічною роботою зі студентами та лікарями. Проте хвилююся, коли підходжу до гімназії, де навчається моя донька: згадую своє дитинство, роки, проведені в школі невеликого полтавського селища.

Що й казати: не зрівняти, звичайно, умов у сільській та міській школах.

У лінгвістичній гімназії №315 все підпорядковано служінню дитини: і вітальня, що гостинно зустрічає учнів, і широкі коридори з прекрасним квітковим дизайном, і роз'яснювальні стінні стенди, і затишні класи.

За затишок у школі і хорошу матеріальну базу для навчання, за доброзичливе ставлення до дітей та батьків хотілося б подякувати директорові Олександру Олексійовичу Бірюку та класним керівникам. А відкриття басейну, відзначу як медик, – це взагалі незаперечний позитив для навчального закладу!

У гімназії чудово продумана й система заохочення для здібних учнів: це і закордонні поїздки, і прийняття іноземних школярів, і мандрівки по Ук-

Галаган Віра Олексіївна,
завідувачка медико-генетичним
центром Української дитячої
спеціалізованої лікарні
«Охматдит» МОЗ України,
кандидат медичних наук, доцент

раїні, і нагородження цінними подарунками.

Проте хотілося б дати декілька методичних порад, а саме: побільше групових робіт на уроках, у «парах» з уявним мікрофоном то-що. Це розвиває у дітях комунікабельність, мовлення, підносить значимість свого «я», нівелює комплекси.

Мені хотілося б, щоб моя донька вийшла зі школи сформованою особистістю, могла вільно володіти декількома іноземними мовами, а також використовувати набуті знання в подальшому. І в недалекому майбутньому так само тепло згадувала рідний шкільний заклад, як все життя згадую свій я.

Найкращий намет

Журавльова В. А., вчитель географії,
керівник туристичного гуртка

Вже вкотре я кажу, що на туризмі я поставлю велику крапку. Почала цим займатися, мабуть, ще з п'ятого класу завдяки ентузіазму нашого талановитого Шляпського Анатолія Дмитровича. Потім знову, в середній школі №103, і зразу перші місця на змаганнях, походи, де ми проклали нові маршрути Полтавщиною, ночівля в дотах по лінії оборони Києва, де, крім мене, ніхто не захворів, а навколо лежав мокрий сніг, і в сирих дотах температура не підіймалась вище +3°C.



І от 4 роки назад, коли я спокійно перейшла до життя обивателя (смажила котлети, дивилась телевізор), Пазюк Любов Миколаївна, методист ДЮЦу Дарницького району, попросила мене відкрити гурток туризму. Я довго сперечалась, але оскільки маю надто м'який характер (моя дочка навіть каже: «мама, на тобі їздять усі кому не лінь. І я та-кож»), я погодилася на цю авантюру, за що розплачуюся досі.

Гурток безкоштовний. Хто хоче, той і ходить. Всі рвонули. Але! Тренування в неділю – єдиний вихідний. Я, проглядаючи списки моїх «старих» гуртківців, бачу, що половина – проблемні діти. Багато з них відсіялося з різних причин, але ті, які залишились, перестали бути проблемними. І коли ми були на тренуваннях на Лисій горі, представник адміністрації Деснянського району сказала: «Видно, що у нас у гімназії діти дуже виховані». Це мене дуже приємно здивувало, бо вона не бачила, що було спочатку.



Залишився каркас: Павленко Інга, Царенко Петро, Аполлонова Таня, Джабаєва Анжела, Коржук Роман, Лінник Діма. З'явилися нові «бійці»: Німчук Ганна, Зеленська Даша. Чому я кажу «бійці» – тому що, коли я скажу «треба», вони зроблять усе... Наприклад, минулого року на міських змаганнях був такий конкурс – «VELO туризм». Не було дівчини, щоб

проїхала складний етап. Аня Німчук тихо взяла велосипед і проїхала, хоча ніхто за це не брався. До речі, велика проблема у дітей – їх комплекси. Аня їх перемогла.

Цього року ми здобули на диво багато перемог. На міському зльоті II місце за крос-похід, III місце – за смугу перешкод, V місце – установка намету, диплом за художню самодіяльність заслужила Новаторська Катерина.

Виграли намет, основну мотузку – 40 м. (а це гривень 50), радіоприймач. Та це не головне. Головне те, що діти питають: «Я вже давно не був у лісі. Коли тренування?» А я вже втомилася, нічого не встигаю, стара, хвора вчителька. Вранці кажу: «Потрібно йти!» Встаю, йду, з'являється друге, третє дихання, і все добре, почуваю тіло, тургор в тканинах, життя – прекрасне!

Багато хороших дітей приходить неадовго – не витримують з різних причин. Та вони теж багато привносять в колектив. Це Буратинський Вова, Собко Маша («Золотий голос»).

Якби ви знали, скільки виховних нюансів з'явиться під час походу, всіх би своїх дітей відправили на туризм. Я завжди згадую слова Висоцького:



«Парня в гори тяни, рискни...»

Кожний із них – це «Я».

Аполонова Т. – майстер по в'язці вузлів, краєзнавство, орієнтування;

Царенко П. – техніка, спорт, туризм, орієнтування;

Павленко І. – техніка, орієнтування (II розряд);

Джабаєва А. – орієнтування;

Коржук Р. – техніка, орієнтування;

Німчук Г. – техніка, орієнтування;

Зеленська Д. – техніка.

Техніка, спорт, туризм – це досить складно. Включає підйом, спуск, траверс, переправу, жердини. Діти працюють у верхній і нижній системі, це вимагає уміння і швидко перестігати карабіни.

Цього року я поїхала на зліт з зовсім новими дітьми: Чернишовим Д., Березіним Р., Семеновим О. І що ви думаєте? – вони проявили себе краще, ніж я думала. Я дотримуюсь принципу: головне не перемога, а участь. Брала участь всі. Чернишов Д. – краєзнавство, Березін Р. – крос-похід, намет, Се-

менов О. – намет. Чернишов – кращий кухар. До нас приїхав колишній мій учень із 103 школи, призер міських змагань. Приїхав просто допомогти, відчувати колишнє туристське братство. Я його попросила навчити новачків ставити намет. Контрольний час – 1 хв. Вони через 2 години повернулись з лісу, відзвітували: «Віро Андронівно! Останні 4 рази, ми ставили за 57 секунд». Вони так і поставили на конкурс, але потрібно було за 45 секунд. Та я вважаю, що для новачків 5 місце з 26 команд – це перемога.



Дуже вдячна батькам Царенка П., Буратинського Д., Підлужного Д., Собко М., Чернишова Д. Це безвідмовні люди. Відвезти спорядження однією машиною неможливо. Вони безкоштовно вчасно зробили все можливе і навіть неможливе. А коли на міському зльоті співав тато Собко Марії, то мене запитували: «Це що, запросили Кобзона?»

Вдячні директору, який створив елементарну базу для туризму. У нас вже є 4 палатки, 10 карабінів, 8 туристичних килимків (керіматів), 15 компасів.

Туризм – це життя і радість, і біль. Як важкі поразки, коли ти надіявся на перемогу (там застряг карабін, там захопив зайвий фал, там впав з жердини, там загубив страховку і т. д.). І як радісно відчувати трепет перемоги!

Велика подяка керівнику зі спортивного туризму – Сапожинському В. В. Якби не він, ми б взагалі нічого цього не досягли.

А тепер про плани на майбутнє. Нам всі заздять. І я маю надію, що наступного року когорта молодих вчителів продовжать цю потрібну справу.



Кожного року наші туристи оздоровлюються в літніх таборах в Карпатах, на морі, в Хусті за пільговими 19% путівками від міжнародного центру.

Стажування в США дало мені можливість побачити багато проблем нашої української школи

Бірюк О. О., директор гімназії



Що для мене стажування в США? Реалізація мрії? Так. Перш за все, це перемога над собою, перемога навчального закладу, яким я керую (бо ж це перемога – опинитись серед 7 директорів шкіл України, яких було відібрано для знайомства з системою громадської освіти в одній з найрозвиненіших країн світу). Цікава неформальна робота гімназії №315 м. Києва з організації міжнародного співробітництва, впровадження курсів громадянської освіти в навчальний процес була відмічена американськими радами як така, що проводиться на високому рівні. Але головне те, що я приїхав з США

зовсім іншою людиною, яка подивилась на проблеми нашої школи під іншим кутом.

Реформи необхідні! І цей заклик уже не перший рік звучить у виступах наших міністрів, урядовців. Але відчутних змін, які повернули б до шкіл талановитого вчителя, поліпшили б фінансування навчальних закладів, не відбувається. Усі це розуміють, але по-справжньому рішучих кроків для розв'язання проблем освіти не видно. Щось, мабуть, ми все-таки робимо не так. Але що?

Чому ми говоримо про стан інформатизації навчального процесу і маємо в більшості навчальних

закладів по два комп'ютерних класи (в кращому випадку) й одному-трьох комплектів мультимедійного обладнання (на 44 класи, як у нашій гімназії), а у школах США до 500 комп'ютерів (які постійно оновлюються) на 700 учнів за діючих медіацентрів, де кожен учень навчального закладу має доступ до мережі Інтернет? Чому школи мають застарілу матеріально-технічну базу і поліпшують її лише завдяки зусиллям адміністрації, вчителів школи, за допомоги батьків, а в США у кожного освітнього закладу – свій бюджет, незалежний від благодійних внесків? Чому сьогодні більшість молодих спеціалістів, пропрацювавши рік або два, не залишаються у школі, хоча держава витратила на їх навчання (особливо, якщо вони навчалися на бюджеті) колосальні кошти? Цей перелік «чому?» можна продовжувати до безкінечності. І тисячу разів праві ті, хто акцентує увагу на вирішенні питань фінансування галузі.

Але на проблеми школи треба подивитися й під іншим кутом. Узяти стандарти освіти. Вони, на мій погляд, потребують змін у бік профілізації. Наприклад, навчальний план учня старшої школи містить сьогодні 15–17 предметів, і школярі майже кожен з них вивчають і у 8, і у 9, і у 10, і у 11 класах незалежно від обраного профілю. У США для отримання документа про освіту після закінчення школи учень повинен опанувати 28 спецкурсів за 4 роки, тобто по 7 предметів на рік. І це набагато краще, на мій погляд, ніж щороку чити 15 предметів. Наприклад, спецкурс із



хімії учень, який обрав для себе гуманітарний профіль, може пройти за один рік (5 годин на тиждень), а в подальшому – предмети, які відповідають гуманітарному напрямку. Це з одного боку дозволить

розвантажити школяра, а з іншого – поглибити знання з окремих предметів. Тому з роками, на мій погляд, і збільшується у наших школах кількість дітей, які мають низький рівень знань. Багато дітей втрачають

інтерес до навчання, оскільки більшість з них просто не можуть досягнути існуючої «багатовекторності» навчальних планів. А з іншого боку, ні для кого не секрет, що коли наші діти з високим рівнем знань потрапляють на навчання до США – вони стають успішними студентами.

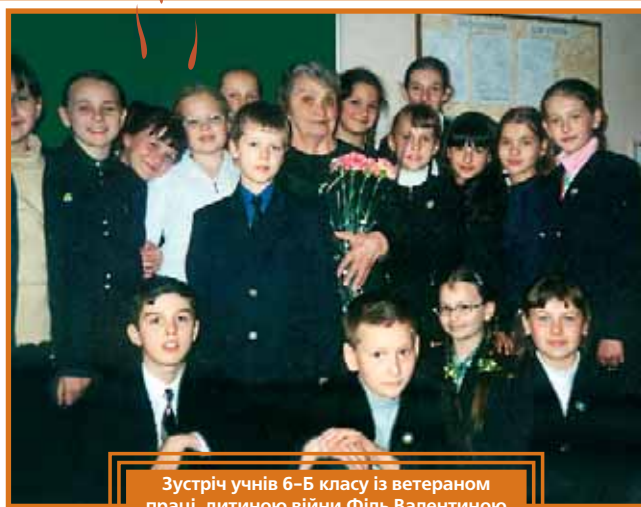
Ми, освітяни, покладемо великі надії на програму розвитку освіти 2005–2010 років. Але сумнівів немає, як сказав міністр освіти і науки України Станіслав Ніколаєнко: «В освітянській державі треба починати з основної ланки: розв'язання проблем учительства.» Сьогодні я, як директор загальноосвітнього навчального закладу, розумію: якщо у найближчі два-три роки ситуація доречно не зміниться у плані соціальної підтримки вчителя, коли зі школи підуть вчителі-пенсіонери та вчителі передпенсійного віку, ми поставимо перед загальнонаціональною проблемою нестачі педагогічних кадрів, хоча педагогічні вищі навчальні заклади щороку продукують дипломи на повну потужність.



А пам'ять вічна



Представник Дарницької районної ради ветеранів м. Києва вручає листи вдячності за активну пошукову роботу учням гімназії



Зустріч учнів 6-Б класу із ветераном праці, дитиною війни Філь Валентиною Василівною

Ярмолай Л. М., вчитель історії

Все далі і далі відходять у минуле грізні роки Великої Вітчизняної війни, але не щезне з пам'яті людської, не піде в забуття великий подвиг і велика трагедія нашого народу — його перемога над фашистами.

Багато горя і страхотливих втрат принесло Україні лихоліття війни. Наш край зазнав більше руйнувань, ніж будь-яка інша країна Європи, Україна втратила понад 5 млн своїх синів і дочок. Українці з честю виконали свій обов'язок перед рідними і близькими. Вони зробили свій вагомий внесок у звільнення європейських народів.

Солдатські окопи, вирви від снарядів — ці шрами війни природа заліковує роками. Але ніколи не згасне пам'ять про всіх тих, хто, не задумуючись, віддав своє життя в ім'я Свободи.

У нашій гімназії проводиться велика робота по вивченню та увіковіченню подвигу народу у роки Великої Вітчизняної війни. Екскурсії, зустрічі з ветеранами, уроки-реквієми, випуск газет, виступи лекторських груп, акції «Грані добра і пам'яті» та інші форми роботи, які використовують вчителі та класні керівники гімназії, виховують у наших учнів почуття поваги, доброти, вдячності. Подвиг героїв передається з покоління в покоління і житиме у людській пам'яті вічно.



Урок-конференція «Київ у роки II світової війни» у 11-А класі



«Хоть глазочком заглянуть бы...»

музика Е. Крылатова
слова Ю. Энтина

*Хоть глазочком заглянуть бы,
Заглянуть в грядущий век
И узнать бы что за судьбы
Ждут тебя, ждут тебя человек*

29 березня 2005 року у Будинку культури «Дарниця» відбувся фестиваль-конкурс політичної пісні «Для вас, ветерани!», присвячений 60-й річниці перемоги у Великій Вітчизняній війні. У цьому конкурсі брали участь усі загальноосвітні школи, ліцеї, гімназії Дарницького району, а також школи мистецтв.

Нашу гімназію представляли: ансамбль гітаристів (Мартинюк Даша, 8-Є клас, Достав Катя, 7-А клас, Московко Артем, 6-В клас, Московко Павло, 8-Є клас, Салатська Катя, 8-Д клас, Коробко Костя, 7-Г клас, Костюченко Євген, 6-Б клас) – керівник Друзь Тетяна Олексіївна, тріо вокалістів (Василенко Юлія, 6-А клас, Зубарева Олександра, 6-А клас, Гопкало Наталія, 8-Б клас) і соліст (учень 2-В класу Кривенок Віталій) – вчитель Малюшицька Світлана Іванівна. Шлях до перемоги був нелегким, та учні нашої гімназії з ним успішно справилися.

Всі учасники конкурсу отримали дипломи за творчу індивідуальність виконання музичного твору, соліст отримав грамоту, як наймолодший виконавець і учасник цього конкурсу.

Але головне на цьому фестивалі те, що ми не тільки показали свій виступ, а ще й привітали ветеранів Великої Вітчизняної війни, побачили і почули інші колективи, змогли поспілкуватися з іншими учасниками конкурсу-фестивалю, і те, що учні отримали задоволення від своєї праці, здобули гарні враження і набули хорошого настрою.



Подорожі 6-В



класу по Україні

Наш новий класний керівник — Тетяна Григорівна — вчитель та людина просто незвичайна. Вона дуже любить подорожувати.

І пробудила це бажання у нас.

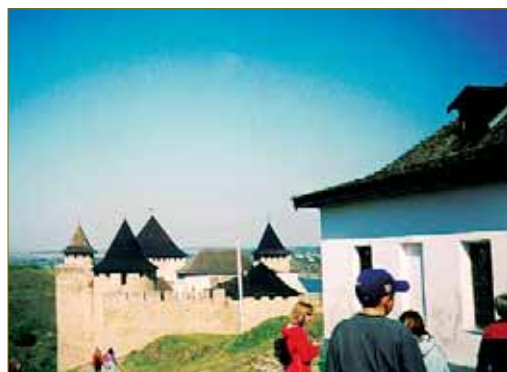
Перша подорож була здійснена до Кам'янця-Подільського. Всім було дуже цікаво. Все сподобалось: і чудова природа, і прекрасні краєвиди.

Ми потрапили на свято міста, де відбувався показ зброї та одягу, починаючи з XVI ст., побачили, як жили козаки в своєму таборі.

Побували ми і в Хотинській фортеці.

А в Кам'янець-Подільській фортеці ми кидали монети в чашу Кармелюка, ув'язненого відомого народного месника, і загадували наші бажання. Після чого деякі з них дійсно збулися.

Трохи пізніше, взимку ми вирішили поїхати до Львова.



Я навчаюся в гімназії

Марієтта Іванова, учениця 5-Г класу

Одного разу дідусь розповів мені про прабабусю Марієтту, на честь якої мене назвали. Вона навчалася у жіночій гімназії міста Бухарест, що в Румунії. Я уявляла, що це дуже велика школа, в якій навчаються гарні обдаровані дівчатка, мріяла про таку ж. Але без хлопців, мабуть, не дуже весело було моїй прабабусі, тому хотілося, щоб зі мною вчилися і хлопчики і дівчатка.

Тепер і я навчаюся в гімназії. Я перейшла сюди у 5-Г клас з іншої маленької школи. Мені дуже сподобалося естетичне оформлення нашої гімназії, а також басейн. Тут цікаво відзначаються усі свята. Є дитячий парламент. Вчителі дають багато цікавого й нового на своїх уроках, тому щодня відкриваю для себе «нову Америку».

Я впевнена, що подолаю всі труднощі, які виникали на початку року, адже маю друзів (до речі, і серед хлопців теж), які вміють зрозуміти, підтримати, допомогти.

Буду наполегливою, старанною. Щиро вірю, що у майбутньому зроблю свій внесок у розквіт гімназії, яка випускає учнів з високим рівнем знань та умінь.



Школа – рідний дім



Леган Ярослава, учениця 5-Г класу

На Свято Знань, 1 вересня 2005 року, учні 5-Г класу прийшли до гімназії №315 вперше. Напередодні всі ми успішно витримали екзамен на право бути гімназистами. До цього ми навчались в різних школах і тому з цікавістю приглядались один до одного, до вчителів, до школи. Непросто було звикати до нового класного керівника, до нових педагогів, до нової школи. З посмішкою згадуємо перший місяць нашого перебування у новій школі, коли кожен день дарував нам нові відкриття: знайомства з учителями, з однокласниками, з правилами поведінки. Найголовніше було запам'ятати шлях від одного кабінету до іншого і не загубитись в гімназійних коридорах.

Приємно здивували і органи самоврядування школи. Раніше ми не зустрічались з такою організацією шкільного життя. Усі учні самі готують свята, концерти, випускають плакати, проводять змагання між класами, працює шкільний театр. У 2005 році у гімназії почав діяти басейн, який вважається найкращим в районі.

Тепер усі страхи позаду. Впевнено ходю, з відчуттям повноправних членів шкільної сім'ї, йдемо щоранку до рідної гімназії. Для того, щоб ми почувались впевнено і затишно у школі, багато зробили наші шановні вчителі та дирекція. Кожен вчитель дарує нам не тільки знання, але і любов, добро та ласку. Найбільше опікується нами наш класний керівник –

Євглевська Неля Андріївна. За дуже короткий час вона змогла здружити нас, створити з окремих хлопчиків та дівчаток чудовий колектив – 5-Г клас. Неля Андріївна з нами не тільки під час навчання, але і у вихідні та святкові дні. Скільки цікавих екскурсій вона провела з нами! Завдяки їй ми переглянули не одну театральну та циркову виставу. А які були чудові святкування свята Осені, Дня народження гімназії, Нового року!

В свою чергу ми будемо робити все від нас залежне, щоб школа, її вчителі могли пишатись нами. Сьогодні – це наші знання, хороші оцінки, а завтра – високі досягнення на олімпіадах, музичних конкурсах, у спортивних змаганнях.

Роздивляючись фотографії

Травкіна О. Г., класний керівник 10–Б класу

На моєму столі лежить декілька фотографій і я дуже люблю їх роздивлятися і згадувати... Ось ми у сьомому класі, ще маленькі і смішні, далі восьмий, потім дев'ятий, а вже в цьому році з'явилася нова фотографія: ми – учні десятого класу.

Які вони – мої учні? Шумні, неслухняні, інколи не-мо-жли-ві, але я знаю, що їх серця наповнені любов'ю і для мене вони і тихі, і слухняні, і людяні. Мабуть, це тому, що вони мої учні.

Я роздивляюсь останню фотографію – дівчатка посміхаються, а хлопчики намагаються виглядати серйозно (звичайно ж – чоловіки).

Вони дуже різні. Різні долі, різні захоплення, але вони люблять приходити до свого класу і всі разом пити чай, переглядати старі фотографії і говорити, згадувати, які вони були рік, два, три тому, щоразу дізнаватися більше один про одного – про дитинство, про навчання в інших школах, про уподобання та захоплення. І що більше дізнаються, тим ближчими, ріднішими стають один для одного. Є багато спільного, що нас єднає. І одне з того – це любов до мандрівок. Що може бути краще ніж пізнавати цей прекрасний і такий захоплюючий світ?

Перша наша подорож була до Західної України – замки Мукачєва та Почаївський монастир – це ніби казка. Ми раптом зрозуміли, яка прекрасна, неосяжна наша країна.

Осін у Кам'янці-Подільському. Деревя вкриті золотом, гірко-солодкий аромат дитинства. Всі раптом перетворилися на маленьких дітей, які ніби вперше побачили золоте листя. Духмяний запах зробив своє і кожен отримав свій дощ із золотого листя.

Влітку – поїздка до Закарпаття. Відпочинок у таборі, далеко від цивілізації, але близько до природи. І знову замки Закарпаття, «мертве море» в Солотвино, термальний басейн у Берегово, переправи через бурхливі ріки, підйоми в гори. Ми пізнаємо свою рідну країну – її звичаї, мову, традиції, кухню. Та головне, що ми разом!

Весна! Усміхнена, гомінка. Сонечко ніби цілує нас, і ми з задоволенням

скидаємо з себе те, що звикли одягати взимку. Все прокидається після довгого сну і ми подорожуємо у саме серце Галичини – стародавнє, прекрасне місто Лева. Старовинні палаци Львівщини, маленькі вулички древнього міста, Замкова гора... Здається, ніби аромат кави змішується з ароматом історії, і ми подумки переносимося у 19 ст.

Потім була Словаччина. Сплав на плотах по бурхливій річці. Один берег словацький, другий польський, а річка між ними – кордон. Пенінський заповідник – неймовірно чудова природа, міфи та легенди цього краю. Спуск по «бобовій» дорозі, екскурсія старовинним містом Кошице, де стародавній собор дуже схожий на собор Паризької Богоматері, а ще чарівні фонтани, що співають. Вражень через край. Додому повертаємось щасливі, засмаглі і з морем спогадів.

У десятому класі була ще одна подорож – до Угорщини. Ця прекрасна країна зустріла нас так, ніби ми були знайомі все життя. Ми каталися на катері по нічному Дунаю, а потім відвідали музей марципанів, який знаходиться у маленькому містечку, що майже не змінилося з 18 ст. Таке враження, що час зупинився: маленькі вулич-

ки, за-
тишні кав'ярні,
доброчинні люди,
прекрасна погода. Ми щасливі!

Та головне, що ми знову разом.

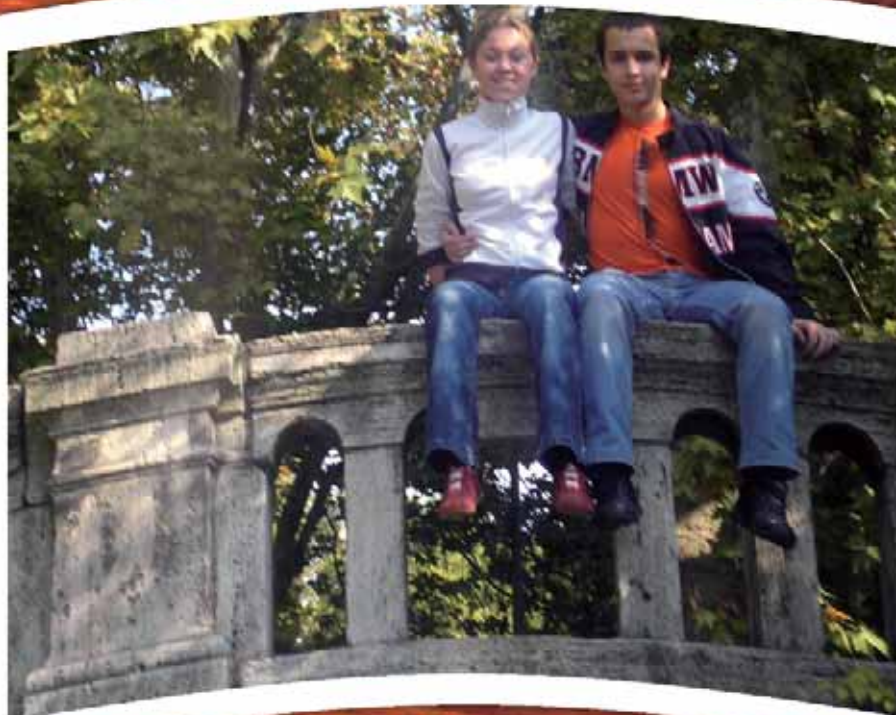
А ще у нас була одна незвичайна подорож у Францію. Незвичайна тим, що вона віртуальна. Ми познайомилися з цією чудовою країною, готуючись до Фестивалю країн, який традиційно проходить у нашій гімназії щороку. Діти багато дізналися про цю країну, про її історію, традиції, свята, про народ, що її населяє. Це був чудовий виступ, а особливо всім сподобалося, як наші дівчатка танцювали захоплюючий нестримний канкан.

У наших планах ще багато подорожей. Може, колись потрапимо і у Францію, але обов'язково разом.

Можна ще дуже багато розповідати про мій 10-Б. Але головне те, що вони незвичайні, кожен з них – особистість, а крім того, ми розуміємо один одного і підтримуємо.

Кажуть, що професія вчителя важка, нецікава, невдячна. Але коли я дивлюся в очі моїх учнів, я





точно знаю, що це неправда, бо в кожному з них є часточка мого серця. І значить, все, що я роблю – недарма.

Вдалий вибір

Лемешевська Ніна, мама учениці 10-Б класу

Швидко плине час. Ніби ще вчора були турботи, в який навчальний заклад віддати навчатися дитину? Як зустріне її новий колектив дітей та вчителів? Чи буде дочка ходити до школи з піднесеним настроєм, а чи буде щось вигадано, щоб залишитися вдома? Хвилювання мали місце, адже в перехідний вік доньки родина переїхала проживати в інший район міста.

Перша зустріч та спілкування з господарем закладу склали враження, що у школі створені умови для всебічного розвитку дітей. За бажанням батьків та дітей (учнів) проводяться додаткові заняття, факультативи, працюють різноманітні гуртки. Крім навчального процесу, приділяється велика увага виховній роботі з школярами, особли-

во організації їх позаурочного часу. Проводяться різноманітні свята, конкурси, концерти, спортивні змагання, дискотеки.

Безумовно, дуже добре, коли директор гімназії – професійний, мудрий керівник. Але одному організувати таку кількість дітей неможливо. У цьому йому допомагає педагогічний колектив, а особливо класні керівники, які, крім професійних якостей повинні мати гарні організаторські здібності і певний психологічний хист. У 10-Б, де навчається моя дочка, з таким класним керівником пощастило. Олена Георгіївна зуміла знайти підхід до дітей, порозумітися і згуртувати їх. Адже не кожен учитель-класовод, маючи свою сім'ю, дітей, власні про-



блеми і турботи, витрачатиме стільки вільного часу на духовний розвиток дітей. Проте життя не буває без проблем. Час від часу виникають у житті класу певні негаразди. Але вміле вирішення класним керівником проблемних питань у колективі і не винесення їх за його межі згуртовує клас ще більше. Хочеться вірити, що ті «уроки», які діти винесуть із шкільного життя, їм знадобляться на життєвому шляху, а своїх вчителів вони будуть згадувати з теплом і любов'ю.



Нехай ми зовні не прекрасні, але в душі красиві точно!



Мусулевська О. І., мама учня 10-Б класу

10-Б клас на перший погляд не дуже помітний. Та мало хто знає внутрішню сторону цього класу. Усі вони романтики, мандрівники. Я гадаю, що жоден клас не може похвалитися такою кількістю туристичних подорожей, і не тільки нашої країною, але й за кордоном. Не встигнувши приїхати з подорожі, вони вже планують наступну. Пізнання світу й життя не можна отримати лише в стінах школи. Подорожуючи, діти знайомляться з побутом, культурою тих місць, де побували, привозять сувеніри, колекціонують їх. Наприклад, у Мусулевського Максима велика колекція монет, які йому допомагає збирати тато. З'являються дружні стосунки з однолітками з інших регіонів та країн. Під час подорожей прово-

дяться товариські спортивні матчі. Перемогу допомагає здобути захоплення тим чи іншим видом спорту. Сафонюк Максим займається футболом, Чайка Настя – плаванням, Царенко Петро – баскетболом. У нашому класі є і творчі особистості. Анісімов Платон захоплюється малюванням, Маміна Катя – музикою, Маєвська Юлія – танцями.

Після неодноразових походів до театру – активне обговорення побаченого. У лютому 2005 року клас був на виставі, в якій дебютувала Таня Аполонова. І нехай наш клас не займає перших місць на конкурсах, але готується до них з великим ентузіазмом. Саме тому виступи класу запам'ятовуються надовго. Неможливо забути запальний танок дівчат «Канкан», а виступ хлоп-

чиків на конкурсі «Міс і Містер» захопив серця всіх дівчат (і не тільки).

Найбільш успішними у галузі здобуття знань є Сорока Оксана, Чулюкова Маша, Бойко Анна.

Творчим натхненником, генератором багатьох ідей, звісно, є класний керівник Травкіна Олена Георгіївна. Про неї можна багато розповідати. Я скажу про найкращу рису її характеру – про любов до дітей. Завдяки цьому вона знайшла ключі від серцець дітей і батьків.

Наприкінці хочу побажати успіхів у навчанні, дружніх стосунків у колективі та гарного настрою. У вас попереду випускні іспити, згадайте про це! Підтягніть навчання, для цього у вас достатньо сил і можливостей. Удачі вам у майбутньому, 10-Б клас!

«Важкі» діти у школі і сім'ї

Ткачук Т. М., соціальний педагог

Сім'я – перше джерело, з якого починається велика ріка почуттів, переконань.

В. О. Сухомлинський

Виховання людини, виховання власних синів і доньки – важлива, перша суспільна діяльність громадянина, його громадський обов'язок.

В. О. Сухомлинський

Процес виховання дітей потребує від вас, шановні батьки, ґрунтовних і різноманітних знань, урахування психофізіологічних і вікових особливостей синів і доньок. Досить часто ви не розумієте їх потреб і запитів, що викликає тривогу у вас і протест дітей, які не хочуть з цим миритися.

Проблема «батьків і дітей» завжди була актуальною. То в чому ж справа? Невже батьки черстві й нечутливі до своїх дітей, байдужі до їх інтересів, неспроможні зрозуміти найближчих їм людей, а діти жорсткі й невдячні, грубі й егоїстичні настільки, що на всі спроби батьків щиро порозумітися з ними відповідають бездумністю й емоційною глухотою? Однозначної відповіді на ці питання годі й шукати у посібниках з педагогіки, та й у самому житті навряд чи можна знайти. Ось чому так важливо, щоб ви, батьки, мали хоча б найелементарніші знання з психології, етики взаємин.

Юнацький вік – від життєрадісності, бадьорості, ентузіазму, прагнення до активної участі в житті суспільства. До конфліктів між батьками і дітьми часто призводить невмілий підхід до молоді старших, які ігнорують зміну в дітях в період ранньої юності, що часто виражається в різкій і не досить переконливій критиці смаків синів і доньок, їх інтересів, уподобань. Водночас ви самі, батьки, вели у юності спосіб життя, поводитися в сім'ї і поза нею далеко не завжди як взірець для наслідування.

В основному необдумане поведінка дорослих виховує в дитячих душах жорстокість, байдужість, невміння співчувати чужій біді. Важливою особливістю виховання дітей у сім'ї в цьому віці являється відношення до них, як до дорослих. У цей період старшокласники відчують потребу у підтримці їх впевненості в



своїх силах і в подоланні труднощів. Для того, щоб уникнути можливих ускладнень у взаєминах, ви, батьки, повинні розібратися у їхніх причинах, а не вимагати поваги до себе.

Якщо юнак чи дівчина звертається до вас з будь-якими питаннями, треба прагнути дати вичерпну однозначну відповідь. Ні в якому разі не можна підмінити пораду покаранням, намагатися насильно проникнути в душу юнака чи дівчини, коли вони того не хочуть.

Труднощі, шановні батьки, полягають і в тому, що ви не єдині радники своїм дітям. Ви повинні вміти слухати дочку чи сина, бачити перспективу розмови, обережно, щоб не образити, з'ясувати мотиви їх діяльності, що допомагатиме передбачити

поведінку дітей, ретельно продумувати аргументи бесіди. Звідси випливає, що моральний авторитет батьків, чутливість, тактовність, повага і дружні взаємовідносини – необхідні умови успішного впливу батьків на формування особистості старшокласника.

І хотілося б закінчити нашу розмову словами великого педагога В. О. Сухомлинського: «Є єдина могутня духовна сила, яку ні з чим не можна порівняти, яка здатна відобразити в душах наш образ – образ справжньої людської краси. Ця сила – велике багатство людського духу – любов. Будемо ж створювати це багатство своїм життям. Є вона в наших батьківських серцях – є чим виховувати дітей».





Ідемо, щоб залишитись з нею назавжди

Лимаренко А. В., випускниця 2004 року

*Повзрослев, мы уходим из школы...
Уходим, чтобы остаться с ней навсегда*

Горда табличка на рідній школі «Гімназія з поглибленим вивченням англійської мови». За наших часів такого небуло.

Охорона: «А ви це куди?» – «До улюблених вчителів...» – «А до кого саме?» Починаю перераховувати... Не встигла всіх перерахувати, як мене вже й впустили (вочевидь, пересвідчилися, що терористка з мене ніяка). Кабінет класного керівника (вона ж завуч з виховної роботи) зачинений... Напевне, у справах школи. Улюблений кабінет правознавства – рідний фах – двері відчиняє дівчинка: «А Нонни Сергіївни нема. Вона була, а зараз нема...» Ага, це ж він, гарячий час: МАН, захисти... Ось людина, яка ніде і ніколи нас не залишала, а ми виправдовували її надії. Або хоча б дуже старалися. Що ж, тепер тут няньчаться з іншими діточками, а ми... Ми вже занадто дорослі, і всі захисти і контрольні життя маємо вирішувати самостійно...

Математика (о-о-о, мій улюблений предмет, ні над чим так не ридала, як над нашим спец. математичним курсом). Восьмий клас. Залишаюся на урок, сиджу за партою, розв'язую при-

клад. Так, за восьмий клас я ще щось пам'ятаю, це радує, бо ж алгебри не торкалася вже півтора року. Все те саме: класна кімната, годинник, на який я так часто нишком дивилася колись у надії на близькість дзвоника, та ж сама Т.В. – енергійна, весела, впевнена – наш генерал. Оце спасибі, хоча математика мені і не дуже знадобилася із моєю юридичною спеціальністю, але ж думати нас Палатна навчила... Думати і жити. А тепер я сиджу за партою, дивлюся – незнайомий клас, але одразу помітно тих, хто претендує на лідерство – галаслива дівчинка, що весь час щось коментує (о, Боже, кого це вона мені так нагадує? Чи ж не мене?), молодші брати моїх колишніх однокласників. Недовга розмова «про життя» – прямо тут, поки діти старанно розв'язують самостійну. Дзвоник. Перерва. Двічі мене ледве не знесли зграйки діточок «середньої школи». Кабінет зарубіжної літератури. Якимущ – коротка розмова, нажаль, але ж подпроцес чекати не може...

Нарешті знову дістаюся кабінету Достав Л. В. Годину сидимо розмовляємо, бо ж півроку не бачилися, а нам є чим поділитися. Декілька разів забігали у справах вчителі – гроші, поїздки і т. ін.

Завтра ось концерт... Настрій піднімається. Спасибі Вам, мій друг, Ларисо Василівно, що Ви є, що Ви з нами були весь цей час навчання, і за те, що завжди з нами – навіть зараз, коли здається, нас вже нічого особливо не зв'язує, стосунків вчитель-учень вже нема, – є інше. І буде, сподіваюся, завжди...

Іду далі. Наталії Михайлівни нема, напевне, теж десь у МАНівських справах. Ще одну людину ДУЖЕ хочу бачити – Травкіну Олену Георгіївну. Ця чудова жінка ніколи не викладала у нас ніяких предметів, але вона – «одна з наших класних мам», її «дитинка» навчалася у нашому класі. Мені щастить – знайомий голос я чую ще на сходах. Третій поверх. Так і є: «Ідемо, посидиш у мене на уроці». О так, літературу я люблю... «Ротшильдова скрипка»... Заходжу до класу – десятій, здається. Хлопці так витріщилися, наче на дорослу тітку... «Чого це вони?» – думаю. У нас всього-на-всього три-чотири роки різниці. Відповідаю на питання, аналізую текст – працюю, як і інші. Хто б знав, як мені з моїми юридичними правами та мовами не вистачає трохи ЛІТЕРАТУРИ... Ех, де мої 16 років?



ДЯКУЮ...

Час мине – ці стіни тобі стануть тісні,
Спливуть рікою всі шкільна дні – у небуття.
Та друзів ти своїх пам'ятай,
Пам'ятай вчителів,
Хто дав тобі дорогу в життя...
НАША ШКОЛА...

Так... Мій улюблений предмет – англійська мова. Якось дитина на порозі кабінету повідомляє мені, що Тетяна Григорівна веліла нікого не пускати. Стою, чекаю. Розмова... На жаль, за моїх часів спеціалізацією і не пахло – дві англійські на тиждень – смішно. Не смішно стало в інституті, у якому захмарні вимоги до знання мов. У цьому я заздрю теперішнім учням – у них із мовою все має бути га-

разд. Тим більше, з Тетяною Григорівною.

Концерт... Запізнююся, ніколи не вирізнялася пунктуальністю. Чую пісню з «Mouline Rouge» – перша думка: глючить, бо цей фільм дивилася три дні поспіль. Та ні – танок. Запам'яталися «Лідер – А» – такі справжні, яскраві, майже зовсім професійні роботи. Впізнаю знайомі обличчя. Це ж наш випуск... Дівчатка із

танком під In-Grid – так чудово, сподобалося. Декілька номерів із «Міс та Містер» – запам'яталися дівчата-танцюристками, що супроводжують виступи Крістіни Орбакайте – о ТАК! Це було професійно. Дітки із опери про зайчика – це було весело.

Однокласниці – такі рідні, ніби вчора попрощалися, ніби і не було півроку розлуки... А завтра на мене чекає ще зустріч з усіма. Чого тільки не було за час навчання? А побачитися все одно буде цікаво. Я знаю. Момент, який не дуже порадував у концерті – дешеві жарти, несправжні і несмішні. Здається, раніше було більш щиро. Так, раніше трава була зеленіша, зірки – вищі, а ми – молоді (зовсім діти) і ходили до школи. Але тепер вже тут не мій час, я – нечестий, але бажаний гість тут, у світі гімназії №315, я вже більше не мешканець її. Сумно? Та ні... Хіба що трішечки. Бо ж життя не стоїть на місці. На нас, випускників, чекає весь світ. А їх, теперішніх мешканців моєї країни, чекає ще багато чого у стінах цієї школи – щасливі посмішки і гіркі сльози, 12 балів за чверть і 2 бали за поведінку, цікаві уроки, друзі, дискотеки, незроблені домашні завдання, суворі погляди рідних вчителів і їхні сльози на випускному – такі щирі, такі рідні...

І хочеться сказати таке велике-превелике СПАСИБІ всім. Витримали, вивчили, винянчили, виховали.

Дякую тобі, Школо!

Римар Ірина, випускниця 2004 року

Весна! Нічого в світі немає прекраснішого, ніж Київ весною. Прокидається наш Київ, оживає заново. Земля, зігріта зимовим снігом, випускає свіжу соковито-зелену траву, дерева позіхають, розправляючи свої гілочки, тягнучи їх до неба, немов солодко потягуючись зранку, одягають весняний наряд; голуби воркочуть на дахах. А який вигляд відкривається з мого балкона! І будинки, і, звичайно, наша красуня-школа. Досі рідна, дружня, завжди готова прийняти до своїх стін. Я вже два роки, як закінчила школу. Та що ж з того, коли й досі почуваюся школяркою? Заходячи до школи, відчую себе наче вдома, де чекає спокій, гармонія, зустріч з близькими людьми, нові пригоди і цікаві події. У цій школі пройшло моє дитинство. Тут було перше кохання, перший поцілунок, розчарування, перемоги, хвилювання, невимовне щастя і все інше, без чого юність не була б такою насиченою, яскравою і солод-

кою. Пам'ятаю часи, коли ми не були вдома цілими днями (інколи і ночами). Причини були різні: чи то дискотека у школі, чи то зустрічі з цікавими гостями – іноземцями, знаменитостями. Так, адже наша школа славиться не тільки в Україні, а й за кордоном. А ще пам'ятаю довгі вечори підготовки до «КВК», «Міс та Містер», конкурсів танцю, концертів та свят для батьків, вчителів. Усе, кожен мить життя у стінах нашої школи пригадую, як казкове минуле.

А тепер наша школа стала ще кращою. Поруч красується величавий басейн, під вікнами цвітуть калина і бузок, довкола бігають школярики – такі стурбовані і веселі. Скільки ще цікавого і непередбачуваного їх очікує тут, у школі! Я заздрю їм. Хоча і зараз часто відчую свою «фортецю дитинства», де кожен кутик ховає за собою якусь історію, пригоду, таємницю... Тут залишилися улюблені вчителі, класи і друзі. Ми часто зустрічаємося з однокласни-

ками, яких і зараз язик не повертається назвати колишніми. Всі ми нерозривно з'єднані, настільки міцно, що ні роки, ні відстань не подолають нашої дружби. Життя школи й зараз не проходить повз нас – випускників. Ми й досі є бажаними гостями на шкільних концертах чи різноманітних шкільних заходах. Нас часто запрошують бути суддями на певних конкурсах, бо ж хто, як не ми, найкраще може оцінити всі старання і переживання учнів.

Наш клас і досі намагається дотримуватися шкільних традицій: щорічні виїзди на природу, на шашлики 9 травня, привітання класного керівника з Днем вчителя, часті походи в театр, кіно, не кажучи вже про щорічні зустрічі випускників і подорожі на море влітку. Зараз ми навчаємося в різних районах Києва, дехто змінив місце проживання, тож ШКОЛА для нас – неначе тепле гніздечко, до якого всі ми знову і знову злітаємося, ніби пташечки. Хто знає, може, колись ми приїдемо сюди

зі своїми «пташенятами» і, я впевнена, що НАША ШКОЛА буде для них тою самою рідною домівкою, сповненою радості, краси і пригод, якою була для нас.

Дякую тобі, Школо, за те, що навчила мене жити цікавим, насиченим життям, подарувала багато друзів і безліч приємних спогадів. Дякую,

що ти була і залишаєшся для мене затишним куточком, де я завжди зможу знайти підтримку і віраду. Дякую!!!

У вирі шкільного життя поза його межами, або різниця між шкільним та студентським навчанням

Костенко Людмила, випускниця 2004 року

Спогади про школу... Хіба їх можна назвати спогадами? Це реальність. Минуло вже майже 2 роки з дня мого випуску з гімназії №315, але невже щось змінилося?

Так, звісно, змінилося те, що я навчаюся вже на другому курсі університету, прокидаюся на півтори-дві години раніше, а не за десять хвилин до початку уроків, не розв'язую кожного дня по 10 задач з геометрії і по 15 прикладів з алгебри, які задавала нам (а потім завжди перевіряла!) Тетяна Володимирівна Палатна, не замовляю кожного ранку молоко для 11-а (а до того – 10-А, 9-А, 8-А...) у їдальні. Зараз я вже звикла до терміну «викладачі» замість «вчителі» і відчула різницю між ними.

Протягом навчання у школі нам постійно казали, що нас готують до вступу у вищий навчальний заклад, адже там буде ще складніше навчатися. Мені ж здається, що у школі, навпаки, нас завантажували більше (і активніше заохочували до навчання різними методами «багато і пряника»), а в університеті за тобою ніхто не слідкує: хочеш – готуєшся, не хочеш – розраховуй на удачу. Ось чому практично всі студенти заборонні: заліковку перед екзаменом розгортати не можна, о 12 годині ночі перед іспитом треба викрикнути з вікна: «Шара, шара прийди!», купатися перед іспитом теж не бажано... Отже, що тільки не вигадують студенти для того, щоб не

вчити екзаменаційний предмет, але здати добре (а краще – відмінно).

Та з іншого боку, в університеті тобі ніхто не допомагає, все треба робити самому – навіть шукати інформацію на семінар, тому що половину матеріалу не дають на лекціях. І не з одного підручника, як у школі, а мінімум з двох-трьох, яких тобі не дають додому, а треба брати у бібліотеці, або ще деінде. У школі ж нам було дивно, коли потрібно було знаходити матеріал не у наших навчальних посібниках. Іноді ж вчителі самі приносили нам необхідну додаткову літературу – тільки б дітки готувалися.

Не думала я раніше, що буду боятися відповідати на деяких парах, навіть коли є підготовлений матеріал, адже все одно тобі доведуть, що ти нічого не знаєш. У школі, навпаки, нас підтримували, хоч би ти і не все правильно відповів (оскільки ми ж тільки навчаємося).

Згадуючи іноді шкільні предмети, я замислююся: що ж мені хотілося б вивчати і зараз? Чим продовжувати займатися, поєднуючи ці заняття з навчанням в університеті? Без сумніву, це фізкультура. Не знаю, можливо, тому що її нам викладала Раїса Олександрівна Лубик – вона завжди вміла зацікавити (а якщо треба і змусити). Як згадаю волейбол, легку атлетику, біг підстрибцем, стійку на голові, ритміку – одразу хочеться піти до спортзалу.

Розмовляючи час від часу зі студентами про школу, іноді чуєш, що дехто просто не хоче згадувати свої шкільні роки: і директор був злюка, і класний керівник – «ізверг», і взагалі не було бажання вчитися. У ці хвилини я дякую Господу і школі за мого директора (як ми якось казали під час КВК: «Наш директор просто душечка!»), за найкращого в світі класного керівника (тільки завдяки Ларисі Василівні Достав і відчули справжнє, веселе, багатоманітне, захоплююче шкільне життя), за моїх вчителів, з якими не заснеш, як інколи буває на парах. Як кажуть у нас, між студентами: «Засыпая на паре, да не восхрани ты, ибо восхранил, разбудишь ближнего своего». Це, звичайно, жарти, але в кожному жарті є лише доля жарту...

Власне, гімназія дала мені все: і найкращих друзів, і найулюбленіших викладачів (з якими з радістю вітаєшся та спілкуєшся і зараз, коли зустрінеш), і життєвий фундамент, і освіту. Став ширшим світогляд завдяки різноманітним подорожам до Сербії, походам «козацькими шляхами», поїздками з класом та викладачами на море, до Львова, Чернігова, Умані, Пирогова...

Для мене школа ще не закінчилась, і я не хочу всього цього втратити: стосунків зі шкільними друзями (а вони – найміцніші), з моєю найліпшою подругою і порадиницею Ларисою Василівною, всієї цієї атмосфери рідного дому.

Що дала мені гімназія

"Життя прожити - не поле перейти..." - такі слова можна почути від літніх, досвідчених людей. Коли я був ще дитиною, то не раз чув цей мудрий вислів, але життя здавалося мені чимось простим, таким, що пройде саме по собі. Сьогодні я вже випускник університету, менш ніж за пів року я виїду з його стін дипломованим спеціалістом. Однак не було такого для, щоб я не згадував свої шкільні роки, адже гімназія дала мені так багато доброго і корисного, як можуть дати тільки батьки.

За десять років мого навчання у гімназії у моєму житті відбулися різні події, так чи інакше пов'язані з нею. Траплялися випадки, коли, як я вважав, мене ображав вчитель, однак я ставився до цього з гумором, і образа зникала. Адже і тоді мені було зрозуміло, що все, що робить вчитель, для мого ж добра. Як багато дала мені, і не лише мені, а й усім моїм однокласникам наша шкільна мати - Ніна Дмитрівна. Поряд з викладанням англійської мови вона взяла на себе тягар відповідальності за мене і ще тридцять розбишак - стала класним керівником.

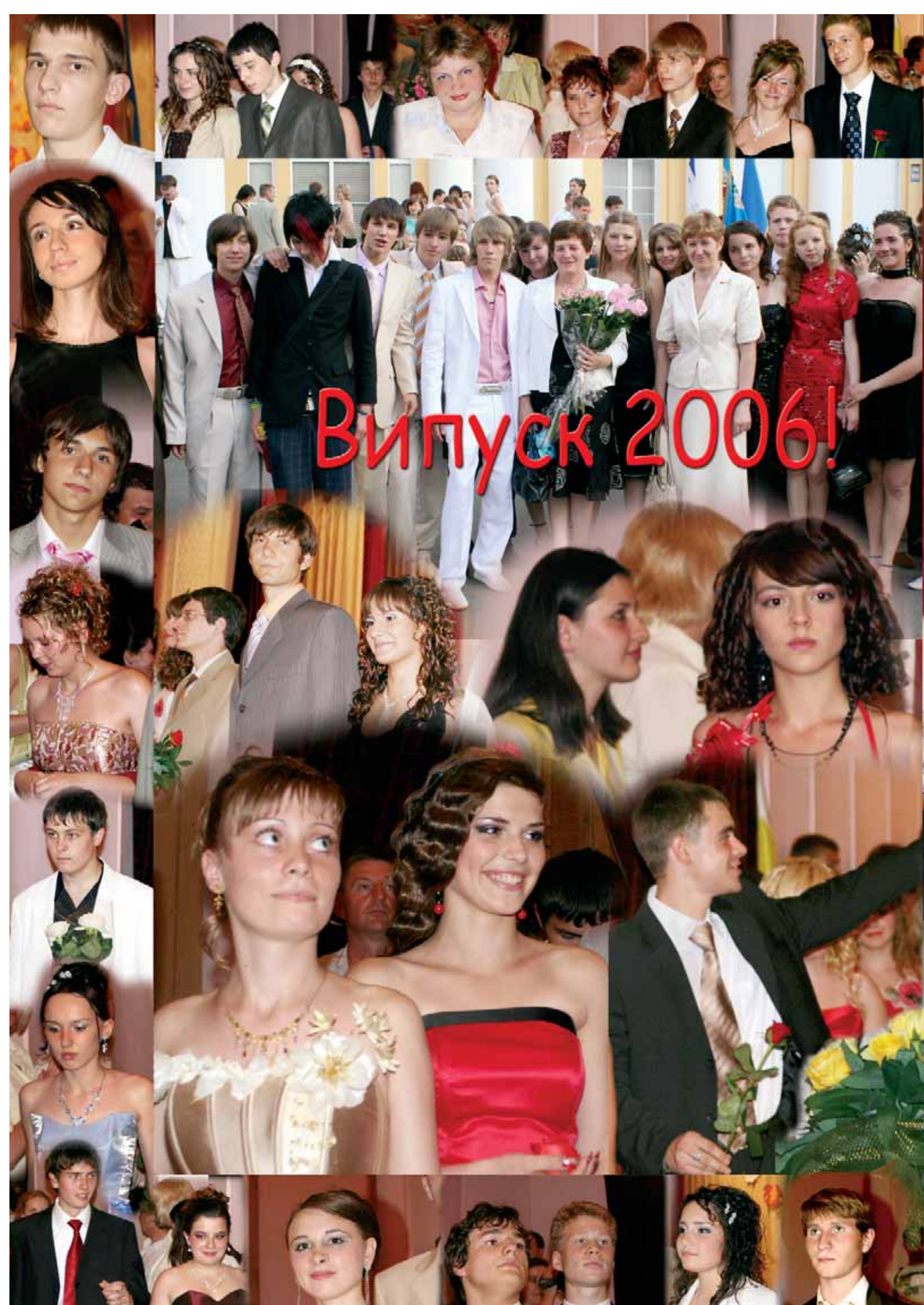
Я не можу не сказати слова подяки всім учителям, які передали мені свої знання і фактично дали піввіку в життя. Часто згадую свою участь в різних наукових олімпіадах, на яких доводилось захищати честь гімназії і лише тепер розумію, що це лише була маленька часточка вдячності за все те, що я отримав у гімназії.

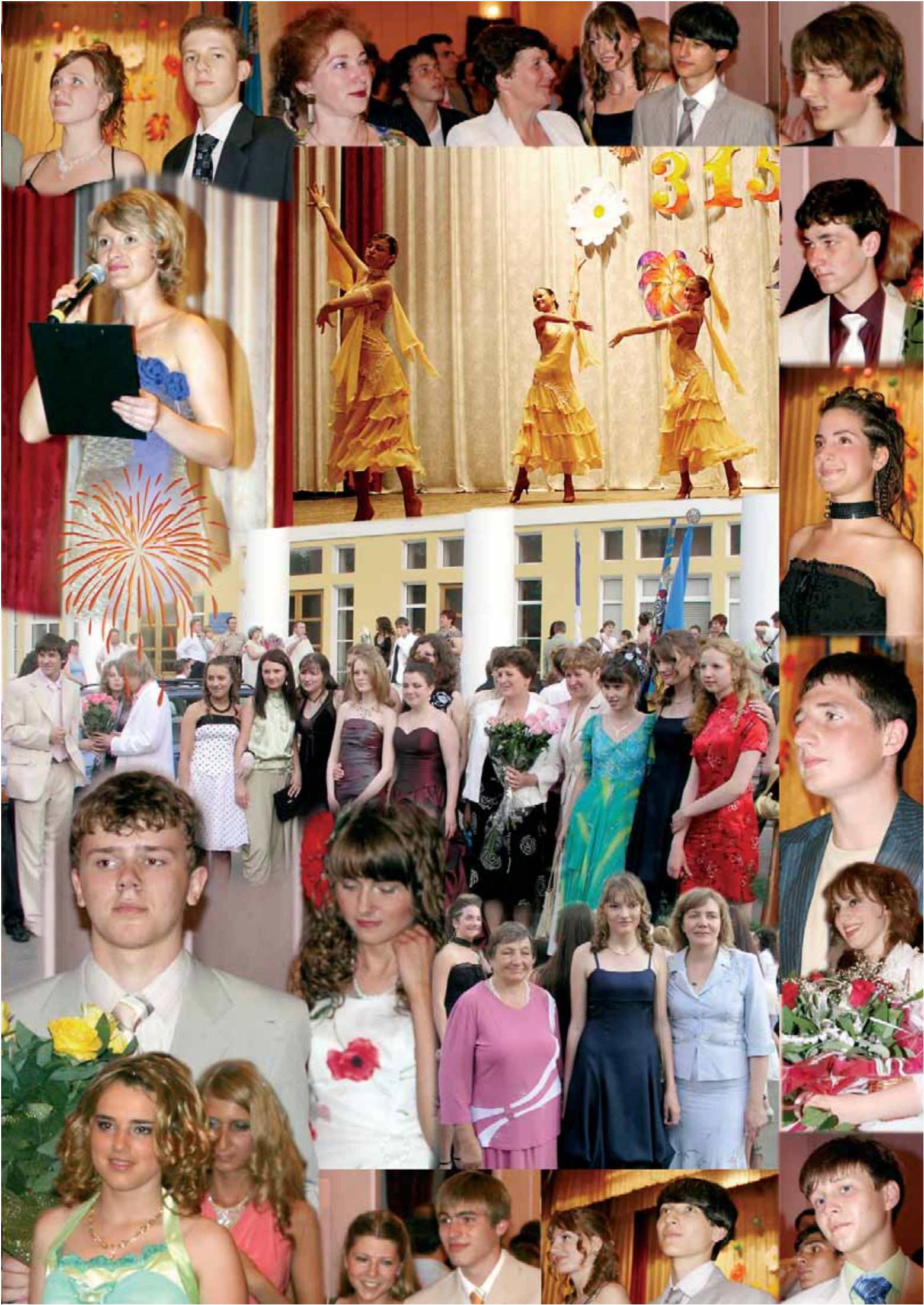
Не завжди з великим завзяттям я брав участь у позашкільних заходах, про що зараз дуже жалкую. Адже головним, що залишається у людини після того, як вона залишить шкільні стіни, поряд з атестатом є пам'ять. Пам'ять про вчителів, друзів, про ті дні, коли жив духом гімназії, духом тієї учнівської безтурботності. І якщо мене зараз питають, чи хотів би я повернутись на 5 чи 10 років

назад, у часи свого навчання в гімназії, я відповім: "Так!". Я хочу ще раз посидіти за шкільною партою, постояти на урочистій лінійці, пережити перший у житті іспит та хоча б просто пройти коридорами гімназії, у яких я з насолодою почую дитячі голоси, шум, сміх, гамір. І на останок хотілося б дати пораду тим, хто зараз навчається: "Не марнуйте свої золоті роки, беріть від гімназії все, що вона дає вам, але не забувайте про вдячність..."

Випускник 2001р.
Пірибега Олексій













Аліна любить фотографувати та фотографуватися. Тому в її кімнаті висить багато фотографій, які нагадують про приємні хвилини, про незабутні події. Аліна хоче бути схожою на свою маму, яка є для неї авторитетом. Хоче бути такою ж розумною, відкритою та доброю.



Саша бачить себе через 20 років просто щасливою людиною, з гарною роботою та чудовою родиною. Саша любить спостерігати за сходом сонця, райдугою після зливи, за квітами.



Олена любить гарну парфумерію, шарфи з різних країн світу. Хотіла б бути схожою на свого батька. Їй імпонують його стриманість, лаконічність та вміння вирішувати проблеми в даний момент, не залишаючи на потім.



Якби Оля виграла мільйон, вона б реалізувала свою обіцянку організувати подорож батьків в Альпи, купила б їм прекрасний будиночок за містом, а решту грошей витратила б на те, щоб зробити життя захоплюючим та яскравим. Серед людей, на яких би хотіла бути схожою, назвала бабусю, за її доброту та терплячість.



Катя через 20 років бачить себе послом України у Франції, дипломатом. Хотіла б бути схожою на Наполеона за його цілеспрямованість та мудрість, на Жанну Д'Арк мужність і сміливість, на Франческу, яка була єдиною жінкою, яку справді щиро любив Казанова.



Оля через 20 років бачить себе успішною і щасливою жінкою, яка буде керувати якоюсь фірмою чи підприємством, буде оточена рідними, сім'єю, друзями. У вільний час дуже любить танцювати та малювати, і саме в такий спосіб виражає свої емоції.





Оля бачить себе через 20 років людиною сильною, вільною, прямою життєвим шляхом з власними ідеями, які готова захищати. Впевнена, що не припинить свого розвитку, щоб володарювати, а не підкорятися. Гроші сприймає як фактор особистої свободи, тому, якби мала їх дуже багато, витратила б їх на забезпечення цієї свободи.



Олеся дуже цінує індивідуальність, для неї важливо мати власні погляди на життя і думки. Із спілкування з іншими людьми бере лише позитивне, щоб удосконалювати власну особистість. Друзів із задоволенням пригостила б шоколадними тортами з вершками.



Діма стверджує, що він дуже легкий на підйом і намагається брати від життя все можливе. Серед учителів гімназії особливою людиною для нього стала Людмила Максимівна Пастух, яка, крім того, що багато чому навчила, зробила його сильнішим, навчила боротися з лінню.



Діма бачить себе через 20 років власником компанії, робота в якій буде пов'язана з фізикою. Вважає себе особистістю зі своєрідним характером, особливими звичками та принципами.



Серед учителів гімназії особливими людьми для Віки стали Емма Абрамівна Гутман, яка прекрасно викладала хімію, цікавилася життям та захопленнями учнів, завжди підтримувала; Людмила Максимівна Пастух, яка навчила бути сильними та людьми. Віка любить подорожувати, відвідувати різні виставки, бувати в театрі.



Аня – самостійна особистість. Вона прислухається до порад і зауважень, а виносить з усього щось своє, робить свої висновки. Якби виграла мільйон, купила б будиночок у горах і займалася б розведенням коней, яких вона дуже любить.



Випускники про гімназію

Добровольський Павло, випускник 2005 року

Здається, ніби учора, я був у цих рідних стінах, сидів за партою, слухав розповідь учителів, гуляв по коридорах. Коли і у мене урок тривав 45 хвилин, а перерва – 20. Зараз, коли відвідую школу, завжди згадую ті безцінні миттєвості мого життя, що я провів у цьому закладі, згадую вчителів, що мене навчали, згадую своїх однокласників та усі пригоди, що сталися зі мною. Я й далі буду навідуватися до школи. Оскільки для мене вона є однією з основних ланок нашого життя.



Кондик Олексій, випускник 2005 року



Минають дні один за одним. Кожен дуже схожий на попередній. Минає час і вже здається, ніби пройшла вічність з того часу, коли був школярем. А лише півроку минуло відтоді, коли з класом зустрічали схід сонця.

Той десяток років, проведений у стінах школи, залишиться в пам'яті на все життя. Школа, яка стала для тебе оселею, випустить тебе на дорогу життя, що є бурхливим морем, де ти – корабель. І там доможуть тільки ті знання і навички, які ти здобув у школі.

Згадуючи школу, не можна не згадати вчителів. Без їхньої віри в кожного учня не розкрився б жоден з нас, не знайшов свого покликання у житті. Велику вдячність хотілося б висловити класному керівнику Євгенівській Нелі Андріївні: мудрій, чесній і відданий своїй справі людині, яка сформувала дієздатний колектив, де кожен учень – яскрава особистість. Якщо раніше ми були 9, 10, 11-Б класом, то тепер ми просто – випускники 2005 р.

Тепер тільки інколи згадую нескінченні уроки фізики, німецьку, яку ніколи не міг вивчити, через що так переймалася вчителька, уроки правознавства, де вчитель вперше відкрив мені шлях в юридичну науку і вказав той єдиний, вірний шлях. Навіюються спогади про географію, коли весь урок манить те вікно, через яке ми часто полишали школу; біологія, де кожне речення про гетерозис та гібридизацію давалося з боєм. Тепер ці спогади викликають посмішку і вдячність вчителям, які так намагалися розкрити суть цих предметів. Хотілося б побажати всім викладачам не втрачати цієї наснаги і віри в можливі успішного виховання кожної дитини. Учням хотілося б побажати цінувати час, адже кожна хвилинка, проведена в школі, допоможе в майбутньому, в опануванні професії. Потрібно ставити перед собою високі цілі і досягати їх.

Філімонова Олеся, випусниця 2006 року



Минають дні, роки... Час не стоїть на місці. Та ми не схильні цього помічати. Лише одного разу, згадавши минуле, ми розуміємо, що наше життя прекрасне. Ось так непомітно промайнули і мої шкільні роки. Здається, ще тільки вчора я з великим букетом квітів стояла на сходах школи, такої таємничої й неосязної, і в мене перехоплювало подих від думки, що сьогодні я вперше ступлю на поріг «святині знань». Мене проймав страх, але дитяча цікавість брала верх, і я з гордістю робила перші кроки у своє майбутнє. О, як це було давно... і водночас нещодавно... Хоча я навчаюся в гімназії не з першого класу, проте вона стала мені рідною. Ми зростали пліч-о-пліч. На моїх очах середня школа перетворилася на гімназію, і я бачила, як вона оновлювалась, стаючи затишнішою і величнішою, учні допомагали їй стати на ноги і здобути заслужену повагу та власне ім'я в очах інших – ми дорослішали разом. Було нелегко, але ми досягли свого...

І ось я в одинадцятому класі, через кілька місяців, що промайнуть як мить, я полишу гімназію назавжди. Але, озираючись назад, запевняю вас: я ніскільки не жалкую за роками, проведеними в цих стінах. Де ще, як не тут, я б знайшла стільки відданих друзів. Де б ще мене виховали з такою опікою і терпінням, як це робили мої вчителі, які вклали в мене свою душу і стали мені рідними: де ще, як не тут, я здобула б стільки знань і пізнала життя. Я вдячна всім за ці дні, сповненні щирої радості і батьківської любові. Та найголовніше те, що всі ми: і вчителі, і учні – стали єдиною сім'єю.

Лакіза Ольга, випускниця 2006 року

1 вересня 1999 року ми – маленькі і перелякані – прийшли тоді ще у спеціалізовану школу №315. Згадую свої відчуття: я ніби опинилась у величезному лабіринті коридорів, корпусів і кабінетів. Мабуть, якщо б не доброзичливі вчителі, було б важко прийти до тям. Звичайно, навчання було не легким, за нас одразу взялися досвідчені вчителі, які від нас хотіли отримати все, на що ми були спроможні, і за це їм велика подяка. Крім того, у нас було дуже цікаве й активне позашкільне життя, яке не давало нам нудьгувати. Шість років пролетіли дуже швидко, і зараз залишилися лише спогади, які оживляють картину минулого. Дякуємо, дорогі наші вчителі, за вашу щедрість і добросовісну працю. Дякуємо за те, що ви були в нашому житті.



Ковальчук Ольга, випускниця 2006 року



Я випускниця... Я випускниця?! Навіть зараз, мені важко у це повірити! Ось нещодавно я переглядала фотографії, які ми усі разом робили у сьомому класі, а я усе пам'ятаю, ніби все було вчора! Та й однокласники тоді не здавалися мені такими маленькими... Але тепер дивлюся на нас і бачу, що це вже не ті безтурботні діти, а дорослі сформовані особистості. А стати таким нам допоміг найрідніший заклад – школа. Тут ми пізнали смак перемог і невдач, навчилися поважати і розуміти, здобули ґрунтовні знання з багатьох предметів. Напевне, я не зможу словами висловити всю вдячність, любов та повагу до вчителів, моїх любих однокласників... Усі ми стали однією дружньою родиною.

Так, звичайно, мені дуже сумно через те, що незабаром я буду змушена залишити школу, попрощатися з однокласниками, закрити першу книгу життя і знань, перейшовши до іншої, дорослої, яка поки що для нас далека та незрозуміла. Але свято

вірю в те, що ми вийдемо зі школи сильними людьми, готовими до життєвих труднощів та здатними власними руками будувати своє майбутнє!

Дрозд Ігор, випускник 2006 року



Важко писати, коли на серці смуток від того, що дуже скоро мені, випускникові, доведеться попрощатися з рідною школою. Справді рідною, бо за 9 років у її стінах я знайшов багато рідних мені людей. У школі я знайшов друзів, без яких не уявляю тепер свого життя, бо разом розділяли шкільні радощі і тривоги, успіхи та невдачі. Попереду шкільний дзвоник, гірота розлуки, але вирушати в доросле життя не страшно; впевнений, що рідна школа підготувала мене до нього.

Тож хочу побажати своїй гімназії процвітання на довгі роки.

Запайщикова Олена, випускниця 2006 року



Я випускниця... А здається, буквально вчора вперше зайшла до гімназії і до омріяного всіма 11 класу була ще ціла вічність. Та роки пройшли дуже швидко...

Дійсно, школа – це зручний дім, де вчителі, як батьки, а однокласники за стільки років вже стають рідними, і тому дуже важко прощатися з цим усім, тому і капають сльози, як у вчителів, так і у випускників на святі Останнього дзвоника.

Шкільні роки для кожного випускника запам'ятаються по-різному, і ми маємо усвідомлювати, що це залежить лише від нас, від нашого ставлення до людей, що нас оточують.

У декого школа асоціюється з якоюсь «каторгою», де завжди буде прискіпливий вчитель, який знову ні за що запише зауваження, у інших – зі спорудою, де можна руйнувати все, що бачиш; та є й такі, хто приходить сюди відкрити для себе щось нове, поспілкуватися з чудовими й такими близькими людьми... Отож, у кожного

свої цілі і це залежить лише від нас, від нас і ні від кого іншого.

Хочеться, щоб стосунки вчителів та учнів з кожним роком лише покращувалися, а спогади про гімназію №315 викликали тільки щирі посмішки та спогади про щось далеке і безмежно рідне.

Що робити, коли я не знаю, що буде після закінчення школи?



Ткачук Т. М., соціальний педагог

У 17 років багато підлітків роздумують про своє майбутнє життя. І це не тільки вибір професії, місця роботи чи навчання. Це ще думки про відповідальність за своє життя, за самого себе. Багато тривоги, сумнівів, страхів.

Хтось із підлітків ховається від неприємних і тривожних думок, посилено вивчає матеріал до випускних іспитів, виконуючи всі домашні завдання. Про те, що буде після закінчення школи, вони намагаються навіть не роздумувати.

Інша частина майбутніх випускників намагається заповнити своє життя «гулянками», «висінням», тобто вони «відриваються» по повній програмі – бари, дискотеки, випивка, поїздки на дачу і т. д. Таким чином відкладається момент прийняття рішення про майбутні кроки і сама їх реалізація.

І ваша дитина також у тривозі, відчуває страх перед прийняттям моральної відповідальності за своє майбутнє. Тому батьки мають знати, як допомогти дитині вибрати шлях до майбутньої професії.

Спочатку подумайте, чи знаєте ви, чого хоче ваша дитина?

1. Заняття якого профілю даються дитині найкраще?

- а) гуманітарного;
- б) історико-суспільнознавчого;
- в) економічного;
- г) природничого;
- д) математичного;
- е) технологічного.

2. Чи співпадають погляди вашої дитини і ваші на її майбутню професію?

- а) так;
- б) ні;
- в) не знаю;
- г) її думка мене не цікавить.

3. Якими критеріями ви користуєтесь при визначенні майбутнього дитини?

- а) знайомства;
- б) фінансові можливості;
- в) інтереси дітей;
- г) намагаємося все поєднати.

4. Які риси є у вашої дитини, що допоможуть їй, на вашу думку, успішно працювати за обраною спеціальністю?

У 1998 році до світового стандарту занесено 9333 професії, у Росії та Україні – по 7000 професій.

Щороку проходить оновлення близько 500 професій.

Раніше професію обирали, визначаючи свої професійні якості, порівнюючи їх з еталоном (робота задля роботи і для власного задоволення та професійного зростання). Тепер професія – засіб досягнення бажаного способу життя (спеціальність обирається, щоб мати відповідний соціальний статус у суспільстві та отримувати відповідну зарплату).

Акселерація спричинила те, що сексуальна зрілість настає раніше, а емоційна пізніше. Отож фізична і особиста зрілість не збігаються в часі. Рівень самосвідомості 40–50 р. тому розвивався до 17–19 років, зараз формується до 23–25 років.

А тепер обговоримо ті необхідні речі стосовно майбутнього вищого навчального закладу вашої дитини, на які, навіть знаючи про них, ми іноді не звертаємо уваги. Отже, що вам слід пам'ятати:

1. Чи навчальний заклад має відповідний рівень акредитації? (III–IV).

2. Чи факультет, на якому навчатиметься ваша дитина, має ліцензію на дану спеціальність?

3. Чи існує на потоці розподіл на групи за рівнем знань?

4. Чи має навчальний заклад сертифіковані зв'язки з навчальними закладами зарубіжних країн?

5. Чи має факультет можливість брати участь у міжнародних проектах, конкурсах, турнірах?

6. Чи є можливість отримати документ про освіту європейського зразка?

7. Чи є можливість працевлаштування за спеціальністю? Де і ким працюють випускники факультету вашої спеціальності?

Слід враховувати таке: не зважаючи на те, що буде в майбутньому, дитину слід націлювати, щоб вона намагалася залишитися в місті після закінчення навчального закладу, або краще – на останніх курсах знайшла роботу.

Це дасть змогу впевнитись у своїх силах, набути відповідних професійних навичок, отримувати власну зарплату і мати можливість пропонувати свої знання та навички іншим роботодавцям. По-простому, не на те батьки витрачали свої кошти, час, зв'язки, щоб повернувшись додому, їхня дитина залишилася безробітною чи працювала не за спеціальністю, чи за мізерну зарплату.

Але тут слід визначитися і самій дитині: чого вона хоче досягнути і яким чином, що займає визначальне місце у її системі цінностей – професійне зростання, сімейний затишок, або ще щось?

Слід згадати і про те, що оплачуючи навчання, ви повинні насамперед вивчити та підписати договір про оплату освітніх послуг. А там важливими є такі моменти, на які варто звернути увагу:

1. Як здійснюється оплата – семестрово, річно, частинами, за весь термін навчання?

2. Які зміни в оплаті можливі при інфляційних процесах?

3. Які пільги в оплаті передбачені для учнів, що мають високі професійні здібності та активно їх проявляють?

4. Який термін оплати і штрафні санкції у разі його порушення?

5. Які умови та можливості повернення коштів, сплачених наперед, в разі переведення дитини на іншу форму навчання?

Відомий психолог Карл Роджерс визначав дорослу людину як таку, що вміє працювати і любити. Насправді, це непрості вміння, і дитина ними поступово оволодіватиме. Якщо дитина задає складні питання про своє призначення, життєвий вибір, замислюється над тим, для чого вона прийшла у цей світ, то вона вже робить перші кроки, щоб стати зрілою, відповідальною і справді дорослою людиною.

Ми можемо допомогти дітям отримати спеціальність, але працювати за нею і досягти успіхів мають тільки вони.